

Konut fazlası kamulaştırılsın
halka dağıtılsın! Evler oturanların!

Sayfa: 5

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Mart 2020 / Sayı: 126 Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Kale Pratt&Whitney, Arçelik, Çayırova Boru,
Tofaş, HT Solar, Çorlu metal fabrikalarından;
VIP Tekstil, Cargill, Menemen Belediyesi
işçilerinden haberler

Sayfa: 2-3

ZENGİNİMİZ BEDEL VERİR ASKERİMİZ FAKİRDENDİR

“Jeffrey”nin şehidi” olmayacağız!

“Zenginimiz bedel verir askerimiz fakirdendir/ şol Yemen’de can verenler biri memet biri memiş” diye isyan eder bir halk türküsü. Çünkü Osmanlı’da da bedelli askerlik vardır. Zenginler bedel-i şahsi adı altında kendi yerlerine fakir halktan insanları askere gönderir. Sonra bu uygulama bedel-i nakdi ile bugünkü bedelli askerliğe benzer bir hâl alır. Bugün yine zenginler bedel, fakir halkın evlatları can vermeye devam ediyor. Basına yansımıyor ama halk Türkiye’nin birçok yerinde kaybettiği evlatların ardından “hükümet uyuma, şehidine sahip çık” diye haykırarak yürüyor.

Nasıl olur da bir hükümet kendi sorumluluğu altında verebileceğinin en fazlasını, canını veren vatandaşlarına sahip çıkmaz? Nasıl olur da kendine “milletin reisi” sıfatı takan biri, milletin evlatlarının ardından gülerken şen şakrak konuşmalar yapar? Cepheye ölen askerlerin hepsi sözleşmeli profesyonel askerler. Hepsi yoksul olan bu gençlerin zorunlu askerlik göreviyle değil “sözleşmeli erbaş ve er yönetmeliği ek-1”deki iş sözleşmesi ile cepheye yollanmaları devleti yönetenlere işveren gibi davranma hakkı verir mi?

Gülüyorlar, şakalaşıyorlar. Canını verenlerin, kanını akıtanların acısının zerrisi yok. En fazla bir işveren gibi şirketinin bütçesindeki amortisman giderleri kadar endişeli... Türkiye’yi anonim şirket gibi yönetmekle övünenler için ölmek askerin işi! Trump’la oturmuş Putin’in dedikodusunu yapmışlar, Suriye’nin neresinde ne kadar petrol var onu konuşmuşlar... Reis dünyanın tepesinde ahabıyla şakalaşiyor, halkın evlatları şehitler tepesini boş bırakmıyor. Şimdi James Jeffrey’nin “şehidimiz var” sözleri daha iyi anlaşılıyor. Değil mi ki ilk fırsatta “biz NATO’yuz” dediler, ABD’yi imdada çağırdılar, işte o da kendini üst işveren olarak görüyor!

Devrimci İşçi Partisi olarak bu “ya paranı ya canını” yasasıdır diyerek bedelli askerliğe karşı çıkan tek parti olduk. Zengin sınıfların çıkarını milli çıkar diye pazarlayan sağlı sollu milliyetçi partilerse hep birlikte destek verdi. Kimisi indirim kimisi taksit istedi sadece. Orduyu emperyalizmin savaşlarına sürecekler; İran’la, Suriye ile savaşa sokacaklar dedik. Bunun için profesyonel ordu istiyorlar dedik. Ünlü Amerikan para babası spekülâtör vaktiyle “Türkiye’nin

en iyi ihracat malı ordusudur” demişti. Emperyalistler bu yüzden “vatan görevi” diye zorunlu askere alınan değil “iş sözleşmesi” ile cepheye gönderilen bir ordu istedi. Öteden beri emperyalizmin taşeronluğuna meraklı milliyetçiler de ihaleyi kapmak için bedelli askerliği ve profesyonel orduyu destekledi.

Bu yüzden ne bu hükümet ne de zengin sınıfların başka bir hükümeti şehitlere sahip çıkacak. Nerede, niçin ve kimin için savaşılacağına alın teriyle üretip açık ücret alanlar ama toplam verginin üçte ikisini ödeyenler değil, Mehmetçik Vakfına yaptığı bağış bile vergiden düşen işçiyi emekçiyi sömürüp milyarları kasalarına dolduran patronlar karar verdikçe bu değişmeyecek. O yüzden emekçi halkımız evladına kendi sahip çıkacak. Bu düzen böyle gitmez diyecek! Kin ve nefret yayanlar ne derse desin, savaşını Araba, Kürde, Fariye yani kardeşine karşı değil; emperyalizme, Siyonizme ve işbirlikçilerine karşı verecek. Bu memleketin memetleri memişleri “Jeffrey’nin şehidi” olmayacak!

Gebze HT Solar'dan bir işçi

İkinci kavgaya hazırlanıyoruz

HT Solar işçisi bu fabrikaya sendikayı işgal, grev ve direniş yaparak tüm yasaklara rağmen büyük mücadele içinde getirdi. Bu mücadele sonrası yapılacak ilk toplu sözleşme görüşmeleri zamanı geldi çattı. İşveren vekilleri daha masaya oturmadan ve taleplerin ne olduğunu bilmeden sendikamızın çoğunluk tespitine itiraz ederek sendikayı tanımayan bir tavır sergilemiştir. HT Solar işçisi bu tavra karşılık fabrika içinde çeşitli eylemlere başladı. Bu eylemler sonucunda yaklaşık 45 gün sonra işveren vekillerine itirazı geri çektiren HT Solar işçileri toplu

sözleşme sürecine hazır olduklarını kararlı bir şekilde gösterdiler.

En son yapılan toplu sözleşme görüşmelerinde işveren, MESS toplu iş sözleşmesini örnek alarak ilerlemekte kararlı. Lakin masanın diğer ucunda olan biz işçiler MESS ile karşımıza gelmemeleri gerektiğini ilk anda söyledik. MESS sözleşmesinden sanki tüm işçiler memnunmuş gibi bize de benzer bir sözleşme dayatılmaya çalışılıyor. Patron tarafı saat ücretlerinde bile bazı MESS'e bağlı fabrikalarda çalışanlara göre yüksek olduğunu iddia etmekte, bazı maddeleri

MESS düzeyine çekmek isterken bazı maddelere ise itiraz ederek daha altında tutmakta.

Lakin bu sözleşme biz HT Solar işçisi için çok şey ifade etmektedir. İşgal, grev ve direniş sloganlarının resmen yaşandığı bu fabrikada patron karşısında sendikamız Birleşik Metal-İş öncülüğünde HT Solar işçisi ikinci bir kavgaya verecektir. İlk muharebeden alınımın akıyla çıkan HT Solar işçisi sendikasını fabrikaya soktu, şimdi bu dönemde ise birlik ve beraberliğimizi aynı kararlılıkla devam ettirerek daha iyi kazanımlar için mücadele edeceğiz.

İzmir Kale Pratt&Whitney'den bir işçi

Kale Pratt'a sendika halaylarla girecek

Merhaba, ben 6 yıldır Kale Pratt&Whitney fabrikasında çalışıyorum. Size sendikalaşmamızı anlatabilirim. Fabrikada F-35 motor parçaları üretiyoruz. Hükümet S-400 füzelerini alınca, Amerika fabrikaya ambargo uyguladı ve fabrikayı projenin dışında bıraktı. Normalde bu süreç martta son bulacaktı ama işveren daha şimdiden matematik hesapları yapmaya başladı ne kadar üretim yaparız, ne kadar işçi fazla

diye. Fabrika yönetimi matematik hesabına göre 75 işçi fazlalığı olduğunu söyledi ama bir yandan da "büyürek gidiyoruz işçi çıkartmayacağız" dediler. Bu süreçten birkaç hafta sonrası içeride mobing uygulamaları ve ikili üçlü işten çıkarmalar başladı. Bir arkadaşımızı sigara içilmeyen yerde sigara içtin diye sözlü uyarı almadan attılar mesela. İnsanlar da tabiki kendini güvence altında hissetmedikleri için sendikaya üye olmaya başladı. Fabrika yönetimi de durumu öğrenince bizden 6-7 kişiyi aynı anda aynı gün içerisinde çıkarttılar. Bunlardan biri de bendim. Çıkartıldığımız an içerideki arkadaşlarımız da durumu öğrenince fabrika önüne alkışlarla bize desteğe geldi. Ardından bize desteğe gelen toplamda 94 kişinin tamamını da çıkarttılar. Şuan 100

kişi daha içeride fabrikada çalışma yapan arkadaşımız var bunlar şuan sendikaya üye. Fabrika yönetimi bunu bildiği halde çıkarma yapmıyor çünkü üretimin tamamen duracağını biliyor. Şuan bantlar Kale gurubunun içerisinde farklı fabrikalardan işçi kaydırılarak çalışıyor. Biz işçilere karşı yapılan üsluptan, tavır ve davranışlardan dolayı insanca bir yaşam için bu mücadeleye giriştik. Yönetim kurulunda bir tane bile işçi yok, biz bu yönetim kurulunda bizim hakkımızı savunabilecek bir işçi temsilcisi olabilsin diye mücadele ediyoruz. Biz teknik iş yapıyoruz belki her yerde iş buluruz ama olay sadece iş değil. Burada büyük bir mücadele var ve bu mücadeleye Kale Pratt'a sendika girene kadar devam edeceğiz.

Çorlu'dan bir metal işçisi

Kötünün iyisini aramayı bırakalım!

Herkes olduğu yerde hakkını arasin, alsın, almalı!

Bir patron düşünün ki devlet asgari ücrete çok zam yapıyor, tam anlamıyla biz yansıtıyoruz diyor. Sanki devlet yüksek bir zam yaptı. Asgari ücret açlık sınırı ile yarışıyor resmen. Bizi bizden başka anlayan da yok anlamak isteyen de yok. Kendi hakkımızı kendimiz savunmalı, birlik olmalıyız. Sendika olmadan hakkımızı savunamayız, alamayız. İşçi kardeşlerim, abilerim, patronun zam yapmayı sonra kısa vadede sus payı gibi mesaiye çağırmasına, elimize geçecek para ile göz boyama çabasına kanmayalım, üç kuruş zam yaptığını unutmayalım. Hepimizin maddi sıkıntıları var. Borçları ödemeleri var, bu şekil ezildikçe hakkımızı alamıyoruz. O kadar kaptırıyoruz ki kendimizi, evimizi, arkadaşlarımızı, dostlarımızı unutuyoruz. Ayrıca fazla mesai zorunlu değildir, kesin de değildir. İşverenin isteği üzerine yapılır, bugün vardır yarın yoktur. Uzun vadede insan gibi çalışarak hakkımızı almanın peşine düşmeliyiz. Fazla mesai yapmadan, fazla mesaiye ihtiyaç duymadan emeği-

mizin karşılığını alalım. Çünkü öyle bir hâl alıyor ki sürekli fazla mesai yapmamız düşük yapılan zamların bahanesi oluyor. Benim çalıştığım yerdeki derdim de, rahatsız olduğum konuda bu. Son dönemde yapılan zam oranının, hem piyasaya hemde asgari ücrete yapılan zam miktarının çok altında kalmasına rağmen çok az insan hakkını aramayı tercih ediyor.

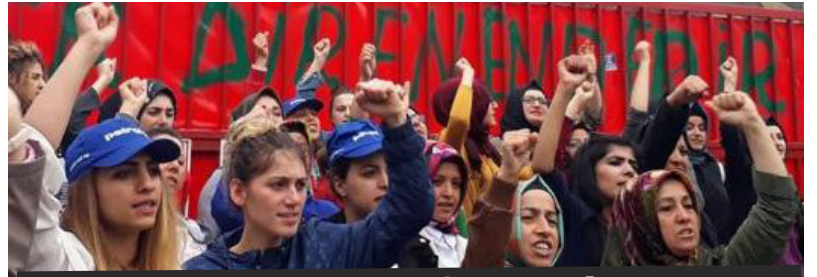
Hiçbir şey o kadar zor değil aslında. En doğru kararı maaş veya zam miktarını duyduğumuzda veriyoruz. Bu ne diyoruz, zam mı verdiniz diyoruz, sonra iki mesai veriyorlar, eline sus payı gibi biraz para geçmesine izin veriyorlar ve ne yazık ki hemen unutuyoruz. 3 ay sonra yine bildikleri gibi devam edecekler ve sen o kuru maaşa kaldığın zaman yine sitem edecekler tek başına. Tek başına hiç bir şey yapamazsın, ister şefle konuş, ister müdür istersen patronla bir sonuç alamazsın, en iyi yaptıklarını yapıp bir umut verirler. En fazla seneye yaparız, derler ama bitmez bahaneler. Seneye başka bir

şey çıkar. Bırakıp gitmek de sorunu çözmez gittiğin yerdeki patronun az daha insafı olur belki. Kötünün iyisini aramayı bırakalım, herkes olduğu yerde hakkını arasin, alsın, almalı! Biz birlik olalım, hakkımızı beraber savunalım. Bizi bizden başka düşünen yok, emin olun. Sadece çalıştığımız yerdeki olayları değil, etrafımızdaki olan bitenleri takip edelim. İşçi kardeşlerimize destek olalım. Mücadele edenlere destek verelim. Birlik olalım, bir olalım o zaman herşey daha güzel olacak.

Son olarak da yakın zamanda örgütlenen, yetkiyi alan Megam Tekstil işçisi kardeşlerimi tebrik ediyorum. Yalnız değilsiniz. Şimdi sıra bizde!

Çerkezköy Arçelik Televizyon fabrikasından bir işçi

Emekçi kadınlar, 8 Mart'tan başlayarak en öne!

Uzun süredir fabrikaların işçi alımı yapmadığını bunun da tabii ki işsizlik sayılarının artmasına sebebiyet verdiğini işçi arkadaşlarla birlikte gözlemliyorduk. Bu durum DİSK'in son açıkladığı işsizlik ve istihdam raporu ile iyice tescillenmiş oldu. Rapora göre, Türkiye'de işsiz sayısı **4 milyon üzerinde**. Geniş tanımlı işsizlik ise **7 milyon**! Buradaki geniş tanımlı işsizden kasıt, belli bir süre sonra iş aramaktan vazgeçenler, geçici işçiler (ki çevremize baktığımız zaman geçici işçilerin sayısının özellikle İşkur üzerinden fazlaca arttığını görebiliyoruz) de var. Bir kadın işçi olarak bunlardan bana göre daha vahimi, kadınların durumunun giderek daha da kötü bir hâl alıyor olması. Rapora göre, tarım dışı kadın işsizliği yüzde 21'in üzerinde, kentsel genç kadın işsizliği %37. Genel itibarıyla işsizlik artıyor, kadınlar

işsizlikten daha da çok etkileniyor. Diğer taraftan da tam tersi bir yönde, geçmiş yıllara nazaran özellikle bizimki bant usulünde çalışan fabrikalarda kadın işçi alımının arttığı da bir gerçek. Kadınların daha çok sendikası yerlerde, eşit işe eşit ücret almadan, aksine daha ucuz çalıştırıldığını fabrikalarda gözlemleyebiliyoruz. Dolayısıyla buradan da sermayenin kadın emeğine, ucuz çünkü vasıfsız olarak baktığını anlıyoruz. Emeğimizin tam karşılığını alamıyoruz, özgürlüğümüzü kazanabiliyoruz için birleşmemiz ve örgütlenmemiz gerekiyor. Kadın işçiler olarak sesimizi fabrikalarda yükseltmeliyiz, sendikalarda, kadın işçi kurullarında ve tüm işçi örgütlerimizde öne çıkmalıyız. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde işte böyle birleşmeli ve örgütlenmeliyiz. 8 Mart'tan başlayarak emekçi kadınlar en öne!

Bursa Tofaş'tan bir işçi

İşçilerin boş laflara karnı tok!

Umut ile beklediğimiz, yine hüsrana ile biten bir sözleşmeyi de geride bıraktık. Taslak açıklandığında ne alınacağı az çok belliydi. %15 ile %17 arası kimseyi üzmez mutlu da etmezdi, bir de iki yıllık olunca çokta şikayet olmadı. Herkes artık MESS sözleşmelerinin bir tiyatro olduğunu düşünüyor, sonuna kadar bekleyip gerekirse greve çıkarız laflarına inanmıyor, taslak açıklandıktan sonra yüzde kaç imzalanacağını tahmin etmekte zorlanıyorlar. Hele asgari ücret zammı belirlendikten sonra metal işçilerinin alacağı zamda kendini belli ediyor. Asgari ücretin iki, üç puan fazlası oluyor. Bu yüzden yapılan eylemler Tofaş'ta sönük geçiyor. En önemli nedenlerden biri sendikaya olan güvensizlik ve yeni işe başlayanların işçi arkadaşların çokta umurunda olmamasıdır. İşe girdiklerinden sonra 2017'de iyi bir zam ile başladılar. 2015 metal fırtınasının getirdiği kazanılan haklardan faydalandılar. Yeni giren işçi ile 10 yıllık işçinin saat ücreti arasında çok az fark var. Diğer bir önemli neden ise Tofaş şube başkanının olumsuz tavırları,

karakteri, özel hayatındaki sıkıntıları. Hitap etmesini bile bilmeyen, seçim ile değil atama yoluyla gelen bir şube başkanına kim güvenir. Eline verilen metin kağıdını bile okuyamayan bir şube başkanının bağlı olduğu sendika işçilerin yararına ne yapabilir ki! İşçilerin özgür ve demokratik bir seçim ile kendisinin belirlediği temsilciler ve şube başkanı olmadan, kurullarda işçilerin denetlenmesi olmadığı sürece her dönem olduğu gibi önmümüzdeki sözleşmelerde de son gece satış sözleşmesi yapmaya devam edecekler. İşçilerin sendikaya güveni olmadan eylemlere destek vermesini bekleyemezsiniz. Öncelikle işçinin güveninin kazanılması gerekir. Geçen hafta Pevrul Kavlak Tofaş'ı ziyaret etti. Normalde bölümlerin ve birimlerin yemeğe çıkma saatleri farklıdır o gün herkesi aynı anda yemeğe çıkarttılar ve sendika temsilciliği ile yemekhane mesafesi çok yakın, biliyor ki kalabalık yaratamayacaklar böyle bir yol deneyerek kalabalık ortam yaratmaya çalıştılar. Başkan gelince slogan atıp sözleşmeyi kutlayanlar, delegeler ve Türk Metal yalakalarından başkası değildi. Bekledikleri gibi olmadı. Çünkü artık işçiyi kandırma dönemi bitti. Artık işçi ay sonunda cebinde kalana bakıyor. Türk Metal'in sürekli kullandığı "Güçlü güçlü Türk Metal" sloganı artık hiçbir şey ifade etmiyor. Türk Metal ile ilgili atılan sloganlar işçiler arasında alay konusu oluyor.

Gebze VIP Tekstil fabrikasından bir işçi

VIP Tekstil'de patronların değil işçilerin sesi çıkacak

Merhaba arkadaşlar, ben yıllardır VIP Tekstil'de çalışıyorum. Bu fabrikada 20 yıllık işçiler bile asgari ücretin en fazla 100 lira üstünü alabiliyor. Bu yüzden birlik olup sendikalaşmak istemiştik ama malesef sayımızı düşürmek için arkadaşlarımızı işten attılar. Sendikacılar işten atıldıktan sonra, bizlere ödül primi sistemi getirdiler. Prim almak için bir sürü kurallar konuldu ve şimdi ustalar primi kesmek için herkesin açığını yakalamaya çalışıyor. Bir de çeyrek altın ödülü var, en iyi çalışanlar arasından kura çekilerek veriliyor ama nedense ustaların akrabaları ya da yakın çevresine dağıtıldı altınlar... Patronun bizim gündemimizi çeyrek altın yapmaya çalıştığının farkındayız ama birbirimize düşmeyeceğiz.

Sendikaya üye olan arkadaşla-

rımızı yüksek tazminatlı olmalarına rağmen işten kovdular ya da boş kağıda imza atılarak tazminatsız işten çıkarttılar. Şimdiye kadar 60 kişiden fazla insan işten çıkarıldığı için içeride bir korku oluştu ve bu ekonomik krizde insanlar işten kovulma korkusuyla fazla yaklaşmıyor sendikaya. Ayrıca patronlar sendikalaşmadan haberdar olduğu için şu an sıkıyönetim olsa da, ele vermeye çalışıyoruz. Baskılar hala devam ediyor, mesela en basit örnek her insanın günlük ihtiyacıdır lavaboya gitmek ama 10 saat içinde en fazla lavabo hakkımız iki. Hatta çoğunluğumuz kadın işçi olmasına rağmen bazı yoğun bantlarda lavabo hakkı sadece bir. Lavaboya sıraya girip, kart almadan gidilmiyor. Diğer örneğe, 07:45 işbaşımız, 08:01'de işbaşı yapar-

sak 1 saatlik mesaimiz kesiliyor.

Ben bu yazıyı yazarken direnişin 100. gününü yaşadık ve kapıdaki polislerin hakkımızı korumak yerine patronların talimatıyla direnişçilerin önünde durduğunu gördük. Polis, patronlar, ustalar kola girip çalışanları ezerken biz çalışma arkadaşları olarak birlik olalım ve bu işçi düşmanı sisteme dur diyelim. İçerideki işçiler olarak yavaş yavaş da olsa sesimizi gür çıkaracağımız günler gelecek ve VIP Tekstil'de patronların değil işçilerin sesi çıkacak çünkü biz hepimiz aynı yolun yolcusuyuz ve gücümüzü birleştirerek başaracağız. Umut her zaman vardır ve sendika gelene kadar da bitmeyecek.

Hepimizin Dünya Emekçi Kadınlar Günü kutlu olsun!

VIP Tekstil direnişinden bir işçi

Anayasal hakkımızı kazanana kadar mücadeleye devam edeceğiz!

Merhaba ben VIP giyim direnişçilerinden bir arkadaşımızım. Anayasal hakkımızı kullandığımız için işimizden atıldık. Haksızlığa daha fazla dayanamadığımız için erkek çalışanların bizden üstün tutulduğu bir anlayışa dur diyebilme için. Biz emekçiler kadın erkek demeden eşit haklara sahip olmamız gerekirken her yerde ve her sektörde olduğu gibi erkeklerle aynı işi yapıyoruz ama daha az ücret alıyoruz. Buna ve bir dünya haksızlığa karşı çıkmak adına

direnişin 100. gününde onurlu ve gururlu duruşumuz devam etmekte... Yıllarca içerde yapılan onca haksızlıklara boyun eğdik, dışarıda da yapılan hiçbir baskıya asla boyun eğmeden bir emekçi kadın olmanın gururuyla mücadeleye dışarıda devam ediyoruz... Emekçi dostlarımız katkılarıyla anayasal hakkımızı kazanana kadar kararlı mücadelemiz devam edecek...

Bugüne kadar dayanışma ve desteklerinden dolayı tüm emekçi yoldaşlara teşekkürler.

Bursa Migros'tan bir depo işçisi

Migros'ta mobing yapılıyor!

Aralık ayında Migros Bursa bölge deposunda gasp edilen hakları için depo yönetimine sözlü olarak dört arkadaşımız sıkıntılarını dile getirdi. Şubat'ta Migros Bursa bölge depo taşeronu MBM taşımacılık adlı taşeron firmamızın patronu tarafından sizi işten kovuyorum, gidin hakkınızı mahkemede arayın denilerek işten çıkartıldılar. Bunun üzerine depoda kalan diğer personellere ise sudan sebepler ile tutanaklar tutulup baskı ve yıldırma politikaları uygulamaya başladılar. Diğer taraftan depo müdürü ve bölüm sorumluları işçiyi sindirmek haklarını aradıkları için

baskı yapmaya devam etti. Burada ki tek sıkıntı işçinin birlik olmaması ve devletin taşeronu izin vermesidir. Eğer taşeronluk kaldırılırsa bugün Migros mağazasındaki işçi ile depodaki işçi aynı olur tabii ki bu Migros gibi firmaların işine gelmez çünkü baskı yapamaz. Migros gibi firmaların taşeron kullanma sebeplerinden birisi sendikalaşmayı önlemek bir diğeri ise işçiyi kolaylıkla baskı yapıp, işten kolaylıkla sıyrılmaktır. Öte yandan Migros bunları yaparken göz önünde bulundurmadığı şey ise iş hukuka gittiğinde bu zamana kadar gasp ettikleri haklarımız, erken çıkış adı altındaki haklarımız ve SGK ücretlerimiz maliye ve vergi dairesi tarafından incelemeye alınacak olan şirket defterlerini unutupuyorlar. Bu işten Migros ne kaybeder bilmem ama Bursa bölge depo yönetimi çok şey kaybedecektir. Bu yüzden Migros işçileri olarak taşeronu hayır diyoruz.

Bursa'dan Cargill işçileri

Yılgınlık yok mücadeleye devam!

Cargill direnişçisi işçiler olarak ülkemizin neresinde olursa olsun hakları için mücadele eden, mücadele etmek için niyet eden tüm sınıf kardeşlerimize selam olsun. Herkes bilir ki sendikalaşma ne kadar yasal bir haksız işverene göre de işçinin tüm haklarını verip işine son vermekte yasal olabilir. Bu işçilerin direnemez olduğunu göstermez. Aksine daha hırsla

mücadeleye tutunma hissi yaratır. Şu günlerde işçilerde mücadeleyi seçme yanı ağır basmaktadır. Birde direnişlerin kazanımla sonuçlandığını gördükçe işçi sınıfı dahada güçlenmekte gücünün farkına varmaktadır. Cargill işçileri olarak bu düşünceyle mücadelemize devam ediyoruz. Her ne olursa olsun eninde sonunda kazanacak biz olacağız!

Gebze Çayırova Boru'dan bir işçi

Ayrı gayrı demeden işçi sınıfı çatısı altında birleşelim

Bir ömrünü yaşam mücadelesine adanmış alın teriyle toprakları sulayan ve her şeye rağmen başı dimdik olan kavgadan mücadeleden kaçmayan işçi kardeşime işçi sınıfına selam olsun merhabalar...

Yaşam koşulları arasında önümüzde gerek ülke sorunu olsun gerek işçiyeye dair kararlarda olsun bunların üstesinden gelebiliyorsak birlik beraberliğimiz olan gücümüz örgütlenmekten geliyor. Sabah saatlerinde köşede bekliyorsan sen işçisin, akşam saatlerinde çarşı kalabalık ve herkes evin yoluna düşmüşsen sen işçisin, vardiya sonunda son hazırlıklarını yapıp çıkışı beklerken sen işçisin. İşçilik zaman içerisinde evlilik veya bekarlık olarak konuya bakılmaksızın çalışmak gerekiyor çünkü insanca yaşam için her türlü işçiliğe kendini adayabiliyorsun. Diploma usulü ne okuyorsun ne iş yapıyorsun. Hayat veya koşullar veya gerek ülkeyi yö-

netenler her kim sistem seni bu duruma düşürdüyse. Tekrar bir düşün arkadaş yarın, çocuğuna, ailene, ülkeneye, ekmeğine, emeğine ve diğer işçi arkadaşına sahip çıkmanın yolunu. Ancak örgütlendiğin mücadele sonunda kavgadan zaferle çıkabilirsin. Sen ki işçisin ve sen ki emekçisin bu durumda ne kendini basit gör ne de seni basit görmelerini sağla. Hep birlikte olalım gerek fabrikalarda güncel durum olsun gerek işçiyeye dair kararlarda olsun, fabrika fabrika işçi sınıfı çatısı altında örgütlenerek kavgamıza geleceğimize birbirimize sahip çıkalım. Bunu başarabiliriz. Bizlerin buna inandığımız gibi sermaye güçleri de bunu fark ederek işçiyeye yönelik her tehdidi sunup işçinin iradesini kırmaya çalışıyorlar. Gerek kendi güçleriyle gerek hükümetin gücüyle. Bizler işçi sınıfı olarak; amacımız ülkeye zarar vermek veya teröristlik yapmak değil. Bizim amacımız ülkeye

ve işçiyeye sahip çıkmak. Ekmeğine, geleceğine ve hürriyetine sahip çıkmak. Bunu başarmamızın tek yolu da hiçbir siyasi görüş düşünmeden, memleket sorgulamadan, dil, din, ırk ayrımı yapmadan inandığımız onurlu mücadelelerimizde işçi sınıfı birliğiyle örgütlü olarak kazanımlar elde ederek başarabiliriz. Evet biz inandık ve inanmaya devam edeceğiz. Her ne durum olursa olsun pes etmek yok mücadeleye devam her şeye rağmen her şeye karşı daima işçi iradesini ortaya koyarak mücadelesinden vazgeçmeyecek. Bugün olmazsa yarın, yarın olmazsa elbet bir gün beraber başaracağız kazanacağız. Emperyalizmin oyunlarını bozup kapitalizm duvarını yıkıp daha güzel günler göreceğiz güneşli günler göreceğiz hep birlikte örgütlü bir şekilde başaracağız... Güzel günler yakında...

İzmir Menemen Belediyesi'nde işten çıkarılan bir işçi

Emeğin Mücadelesi

10 Şubat 2020 Pazartesi gününden itibaren Menemen Cumhuriyet meydanında kurmuş olduğumuz emek çadırımızda geceli gündüzlü nöbetleşe durmaktayız. Bizler kim miyiz?

Menemen Belediyesinden hiçbir haklı gerekçe gösterilmeden işten çıkarılan emekçilerimiz. Kimimiz traktörde direksiyon sallıyordu, kimimiz caddede süpürge yapıyordu, kimimiz parke taş dökiyordu, kimimiz keçe operatö-

rüydü, kimimiz temizlik işlerinde görevliydi, kimimiz büroda masa başında çalışıyordu. Ta ki iş akti tek taraflı sonlandırılıncaya kadar. Aramızdaki arkadaşlarımız 3-5-8-12-18 yıllık gibi farklı zaman dilimlerinde bugüne kadar Menemen belediyesinde çalışmaktaydı. 2019 seçimleri öncesi Belediye Başkan adayı Serdar Aksoy konuşma aldığı bir çok yerde "işçinin ekmeği ile oynanmaz, emek en yüce değerdir, hiç kimse işten çıkarılmayacak" di-

yip diyip durdu.

Seçim bitti "arınma ve arlanma dönemi" dedi ve işçi kıyımları başladı. Bugüne geldiğimizde işten çıkarılanların sayısı 300 ü geçti. Hepimizin de işi tek taraflı fesh edildi. Belediye başkanı hakkımızda birçok şey söyledi "disiplinsiz çalışıyorlardı, işe gelmiyorlardı" ne bir disiplin cezası aldık ne de bir uyarı. Kıdem tazminatımız da ödenmedi ve hala işçi çıkarılmalarına da devam ediyor. Biz kötü niyetli değiliz. Evimize ekmeğe götürmenin, çocuğumuzun canı bir şey çektiginde onu alabilmenin derdindeyiz.

Çadırı kurmamızdaki amaç; haksız yere çıkarıldığımız işimize mevcut sözleşme haklarımızla geri dönmek ya da kıdem tazminatlarımızın ödenmesini istiyoruz. Emek mücadelemiz haklarımızı elde edinceye kadar devam edecek.

Yılmaz Tan

Fabrika, demokrasi, fabrikada demokrasi

Geçtiğimiz haftalarda 92.si düzenlenen Oscar ödülünde En İyi Belgesel Film ödülünü American Factory (Amerikan Fabrikası) adlı film aldı. Film 2008 ekonomik krizi sonrasında General Motors (GM) otomotiv tekelinin kapattığı Ohio fabrikasının 2016 yılında otomobil camı üreten bir Çinli şirket tarafından satın alınıp tekrar açılmasını anlatıyor. Çinli yöneticilerin denetimindeki yeni şirkette Amerikalı ve Çinli işçiler birlikte çalışıyorlar. Film, Amerikalı işçilerin aynı Çin'dekine benzer ağır sömürü koşulları altında çalışmaya maruz kalmalarını ve şirket yönetiminin tüm sendikalaşma girişimlerine engel olması karşısında yaşadıkları hayal kırıklığını oldukça gerçekçi bir biçimde anlatıyor. Bu bakımdan tüm emekçilerin filmi izlemelerinde fayda var. Anlatılanın kendi hikâyelerine ne kadar benzediğini görecekler. Bununla birlikte filmi eleştirel bir gözle seyretmeyi de ihmal etmemek gerek. Film düşük ücretlerin, ağır çalışma koşullarının sadece Çinli firmalara özgü olduğu; "daha demokrat" bir ülke olan Amerika'da Amerikan işçilerinin çalışma koşullarının çok farklı olduğu, bunların da sendikalar sayesinde elde edildiği izlenimi yaratmaya açık kapı bırakıyor. Yanlış anlaşılmasın. Çoğu Amerikan şirketlerinde çalışma koşulları görece daha iyi olabilir; bunda elbette sendikalaşmanın da rolü vardır. Ancak bizim özellikle vurgulamak istediğimiz nokta şudur: Eğer ABD'de çoğu şirkette çalışma koşulları kötüleşiyorsa, Çin'deki koşullara yakınsıyorsa; burada bizzat Amerikan şirketlerinin, film örneğinde GM'in, üretimi ülke içinde ya da dışıda daha düşük ücretli ve sendikalaşmanın olmadığı yerlere kaydırma, "esnek" çalışma koşullarını dayatma stratejisi önemli rol oynamaktadır. Aynı zamanda mevcut sendika yönetimlerinin de şirketlerin bu stratejisi karşısında uzlaşmacı politika izlemelerinin, sendika üyesi işçilerin iradelerini hiçe sayan anlaşmalara imza atmalarının önemli payı olduğunu da unutmamak gerektir. Özetle film tüm faydalı yanlarının yanı sıra "özgür, demokrat, işçilerin haklarını veren Amerika" yanılsamasını beslemektedir. Filmin arkasında eski ABD Başkanı Barack ve eşi Michelle Obama'nın yeni yapım şirketinin bulunduğu ve 2008 krizinde iflas eden GM şirketinin "Demokrat" Obama hükümeti döneminde kurtarıldığını hatırlayalım. O takdirde filmin GM tekelinin ve işbirlikçi sendika yönetiminin aklanmasına, Amerikan "kültürel" değerlerinin Çin'den daha üstün olduğu gibi milliyetçi tepkilere hizmet edebileceğini de akıldan çıkarmamak gerekir.

Benzer bir sorun Türkiye topraklarında da yaşanıyor. Geçtiğimiz günlerde MESS ile yürütülen toplu sözleşme sürecinde Birleşik Metal-İş yönetiminin, üye işçilerinin grev iradesini ortaya koyduğu andan itibaren grevi örgütlemek yerine, onlara sormadan Ankara'da sözleşmeye imza atmış olmasını hatırlayalım. Buna bir de bu gelişmenin ertesinde DİSK Genel Kurulu'nda yaptığı konuşmada CHP başkanı Kılıçdaroğlu'nun "Karl Marx 'Dünyanın bütün işçileri birleşin' diyordu, şimdi otoriter rejimlerin güç kazandığı bir ortamda yeni bir söylemle yola çıkmak zorundayız. 'Dünyanın bütün demokratları birleşin' demeliyiz." ifadelerini ekleyelim. Sendikalarda, fabrikalarda anti-demokratik uygulamaları, sömürüyü dert etmeyen, AB'den (hatta ABD'den) demokrasi bekleyen CHP ve diğer düzen partilerine soralım: Ne zamandan beridir çalışma hakkı, sendikalaşma hakkı ve grev hakkı demokrasinin, siyasal hak ve özgürlüklerin içinde yer almıyor? İşyerinde demokrasi için de, sendikalarda demokrasi için de grev hakkı için de çaba sarf etmek "demokrasi" mücadelesinin bir parçası değil mi?

Bu soruya cevabı aynı Genel Kurul'da DİSK'in davetlisi olarak yer alan Kore Sendikalar Konfederasyonu (KCTU) Temsilcisi vermiş: "KCTU, son yıllarda farklı sektörlerdeki güvencesiz işçilerin örgütlenmesine odaklandı. Bunu yaparken bir yandan da temel işçi haklarının geliştirilmesi için kampanyalar düzenledik. Özellikle 2017 yılındaki 'Mum İşçi Hareketi'nin ardından demokrasi ve işçi düşmanı cumhurbaşkanının yargılanmasını sağlayan halk kitleleri işyerlerinde de demokrasi talep etmeye başladı. Bunun bir sonucu olarak çoğu genç, kadın ve güvencesiz işçilerden oluşan yaklaşık 300 bin kadar yeni üyeye ulaştık." Demek ki neymiş, demokratik haklar için işçi ve emekçilerin birlikte mücadelesi olmazsa olmazmış. Kılıçdaroğlu, Marx'ın artık geride kaldığını ileri sürmeden önce keşke kısa bir süre önce yayınlanan *Washington Post* gazetesinin araştırmasını okusaymış. 150 farklı ülkede 1900'den günümüze kadar gerçekleştirilen tüm büyük protesto hareketlerinin karşılaştırıldığı araştırma şu sonuca varıyor: Bu protestolar sonucunda demokratikleşmenin gerçekleşip gerçekleşmediği, protestoyu kimin, hangi toplumsal kesimin veya sınıfın yaptığına bağlı ve demokratikleşmenin ana aktörü sanayi işçileri (siz onu tüm emekçiler olarak okuyun). Özetle demokrasi için işçi sınıfı hareketleri şart! Öyleyse biz de yazıyı bahsi geçen filmin yönetiminin ödül töreninde ifade ettiği sözlerle bağlayalım: "Bu günlerde çalışan sınıflar için işler giderek zorlaşıyor ve inanıyoruz ki dünyanın tüm işçileri birleştiğinde her şey daha iyi olacak.

Kale Pratt işçileri sendikal hakları için direnişte

İzmir Gaziemir Serbest Bölge'de bulunan, F-35 savaş uçaklarının parçalarını üreten Amerikan ortaklı Kale Pratt & Whitney fabrikasında 94 işçi işten atıldı.

Fabrika yönetimi, yaptığı düşük zam oranıyla işçilerin ücretlerini asgari ücret seviyesine indirmiş, Amerika ile yaşanan S-400 gerilimi sonrasında ise işçilere yönelik mobbing uygulamalarını arttırmıştı. Bunun sonucunda işçiler DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlenme çalışmasına başladı. İşçiler anayasal haklarını kullanarak sendikaya üye olunca ilk önce 7 işçinin işine, hiçbir sebep gösterilmeden gece yarısı son verildi. Atılan işçiler, sendika ile birlikte fabrika önünde eylem yaptı. Atılan arkadaşlarına destek veren fabrika içerisindeki iş-

çiler ise birkaç gün içerisinde işten atıldı. Bu süreçte işten atılan işçilerin sayısı 94'e ulaştı. Daha sonra fabrika müdürü, atılan işçileri grup halinde görüşmeye çağırarak; sendikadan istifa etmeleri karşılığında işe tekrar almayı teklif etti. İşçilerin bunu kabul etmemesi üzerine onlara tehdit ve hakaretlerde bulundu. Sendika hakkını savunan ve bunun için mücadele eden işçiler ise Ege Serbest Bölge önünde direnişe başladı.

25 Şubat Salı günü, sendikanın çağrısı ile direnişin sürdürdüğü Ege

Serbest Bölge önünde bir destek eylemi gerçekleşti. Oldukça kitlesel ve coşkulu geçen eylemde, işçiler mücadelelerindeki kararlılığı eylem alanında da gösterdiler. İşçiler bu mücadeleyi sadece ücret artışı için değil, fabrika içerisinde insanca koşullarda çalışmak ve işçilerin birliğinden gelen gücü ortaya çıkarmak için sendikal çalışma yaptıklarını ifade ediyorlar. Anayasal hakları olan sendika hakkını kazanana kadar mücadele edeceklerinin de altını çiziyorlar.

Megam Tekstil işçisi her türlü baskıya rağmen sendikalaşma hakkına sahip çıkıyor

Tekirdağ Ergene'de bulunan Dilmenler Makine ve Tekstil şirketine ait Megam Tekstil'de çalışan işçiler, kötü çalışma koşulları ve düşük maaşlar nedeniyle DİSK Tekstil Sendikası'nda örgütlenmeye başladı. Sendikanın yeterli çoğunlukla yetkiye hak kazanması karşısında, patron yetkiye itiraz etti ve işçiler üzerinde baskı kurmaya başladı.

Megam patronunun ilk hamlesi, sendikalaşmaya öncülük eden 11 işçiyi işten çıkarmak oldu, ancak işçilerin kararlı duruşu ile aynı gün işe geri almak zorunda kaldı. DİSK Tekstil sendikası, her gün vardiya giriş çıkışlarında, fabrika kapısının önünde patronun baskısına karşı eylemlere başladı. Megam patronu ise işini şansa bırakmamak için baskı, tehdit ve rüşvetle kırmaya örgütlülüğü kırmaya çalışıyor. Şubat ayının sonunda fabrika yönetimi sendikaya üye olanların zam alamayacağını, fabrika içinde

rahat bırakılmayacaklarını, sendika gelirse patronun fabrikayı kapatacağını ve herkesin işsiz kalacağını söyledi. Bunun üzerine işçiler, patronun anayasal bir hak olan sendika hakkını baskı ve tehdit yoluyla engellemeye çalıştığı gerekçesi ile savcılığa suç duyurusunda bulundu. Fabrika yönetimi daha önce, fabrikanın bakım bölümünü kapatacağını, oradaki işçileri de aynı gruptaki Dilmenler Makine'ye geçireceğini söylemişti. İşçiler bunun, sendikalaşmanın engellenmesine yönelik bir hamle olduğunu

düşünerek reddetmişti. Suç duyurusunun ardından ise fabrikada bakım bölümünün kapatıldığı söylenerek yedi öncü işçi işten çıkarıldı.

Patronun işten çıkarma saldırısı karşısında, Megam Tekstil işçileri kapı önünde yaptıkları eylemleri bir direnişe çevirdi. Bir yandan yetki başvurusunun sonucunu bekliyor, baskılara karşı yasal alanda mücadele ediyor ama asıl belirleyici olanın, içeride örgütlenmeyi sağlamlaştırmak, tüm baskılara karşı kararlı bir şekilde sendikaya sahip çıkmak olduğunu biliyor.

Menemen Belediyesi işçileri hakları için direnişte

İzmir'in Menemen Belediyesi'nde, belediye yönetimi, belediyenin parası olmadığından bahisle işçilerden toplu iş sözleşmesindeki haklarından feragat etmelerini istedi. Düşük ücreti reddeden işçiler ise feragatnameyi imzalamadılar. Bunun üzerine 34 belediye işçisi işten atıldı.

Yönetimin imzalatmaya çalıştığı feragatname ile işçilerin ücretleri neredeyse asgari ücrete düşecek, 10-15 yıldır çalışan işçilerin kıdem, ihbar ve diğer sosyal haklarının farkları eriyecekti. Belediye yönetimi feragatnameyi imzalamayan işçilerin işine son vermeden önce istifa etmeleri için işçiler üzerinde baskı kurdu. İş tanımında yazmayan işleri yapmaya zorladı. İşçilerin istifa etmemesi üzerine yönetim, hiçbir dayanak ve gerekçe olmaksızın, İş Kanunu'nun 17.

maddesini işaret ederek işçilerin işlerine son verdiğini duyurdu. Belediyenin uyguladığı mobbinge, hak gaspına ve iftiralara karşı, işten atılan işçiler Menemen'de bulunan Cumhuriyet Meydanı'nda çadır kurarak direnişe başladılar.

Atılan işçiler Türk-İş'e bağlı Belediye-İş sendikasında örgütlüler. İşçiler uğradıkları bu hak gaspını iletme için sendika yönetimiyle defalarca iletişime geçmeye çalışmışlarsa da bir karşılık alamadılar. Mücadeleyi tek yol olarak gören işçiler direnişe geçtikten sonra da sendikadan destek istemeye devam ettiler. Ancak atılan işçilerden biri, sendika yöneticilerini arayıp neden destek olmadıklarını sorduğunda "Çadırı kurarken bize sormadınız ve artık bu iş siyasi bir mesele. O yüzden desteğe gelmeyiz." cevabını aldı.

Belediye Başkanı Serdar Aksoy, belediyenin zor durumda olduğunu, önceki dönem başkanı Tahir Şahin'in belediyeyi zor duruma soktuğunu ifade ediyor. Belediyede çıkışlar devam ederken, bir yandan yeni alımlar da yapıyor. Ayrıca belediye yönetimi sosyal medya sitelerinden açtığı sahte hesaplarla işçilerin fotoğraflarını paylaşarak, işçileri "vatan hainliği", "eski başkanın adamları" gibi iftiralara yıldırımaya çalışıyor. Ekmekleri için direnen işçileri halka karşı açık bir hedef haline getiren başkana karşı, işçiler artık hürriyet mücadelesi de veriyor. İşçiler, bütün bu haksızlıklara ve insanlık dışı muamelelere rağmen kentin meydanındaki çadırlarından ayrılmıyor ve haklarını alana kadar mücadelelerine devam edeceklerini söylüyorlar.

Konut fazlası kamulaştırılsın halka dağıtılsın! Evler oturanların!

Türkiye’de apartmanlar yükselmeye devam ediyor ama emekçi halk için sağlıklı ve nitelikli barınma sorunu bir türlü çözülüyor. Özellikle İstanbul’da beklenen deprem, konut sorununu kısa vadede bir hayat memet meselesine dönüştürmüş durumda. TMMOB İnşaat Mühendisleri Odası’na göre olası bir deprem senaryosunda 48 bin binanın çökeceği öngörülüyor. Bu binaların tespit edilmesi için bir yapı stok envanteri çıkartılması lazım ancak bu konuda İstanbul’da yapılmış bir çalışma yok. Çevre ve Şehircilik Bakanlığı’na göre ise İstanbul’da 600 bin hasarlı bina bulunuyor.

Emlak zenginlerinin elindeki ev sayısı artıyor halk kiradan kurtulamıyor

Evler hasarlı, insanlar korkuyor. Ve tüm bunlar bir konut bolluğu içerisinde yaşanıyor. Ev bol, her taraf yeni inşaatlarla dolu ama içinde oturabilmek için para yok. TÜİK’in istatistiklerine göre 2014’ten 2018’e konut satışları toplamda yüzde 18 artmış, ortalama her sene 1 milyon 300 bin konut satılmış, bunların ortalama 602 bin tanesi yeni yapılmış evlerin ilk el satışları. Bu kadar ev satıldığına göre halkın ev sahipliği oranının artması, insanlarımızın kiradan çıkıp kendi evlerine geçmesi gerekir değil mi? Hayır, gidışat tam tersine.

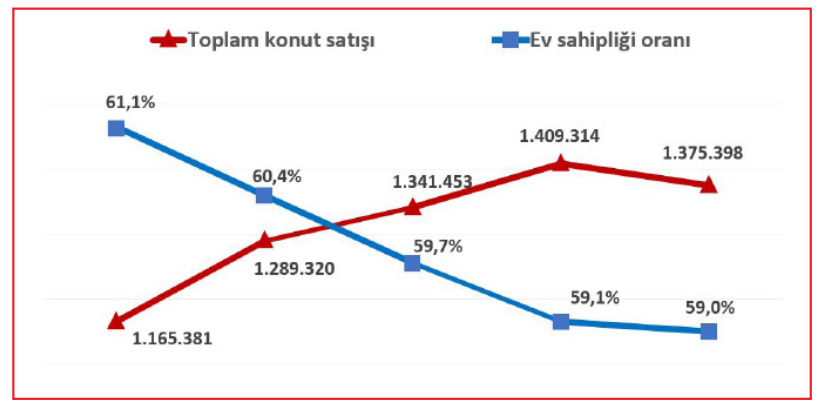
Halkın ev sahipliği oranı aynı dönemde yüzde 61,1’den yüzde 59’a düşmüş. Yani emlak zenginleri daha zengin olurken emekçi halk kiraya daha fazla mahkûm olmuş.

Şantiyeye dönen ülkede 1 milyon konut fazlası

Türkiye çapında 2018 yılı rakamları ile 1 milyondan fazla satılmayan konut bulunuyor ve bu sayı giderek artmakta. İstanbul için bu rakam 300 bine yaklaşıyor. Bu konutlar boş duruyor. Çünkü bu evler barınma ihtiyacı için değil kâr elde etmek için inşa edilmiş. Bu kârı sağlayacak fiyata satılmadığı sürece de boş tutuluyor. İnsanlar tabutluklarda yaşıyor, deprem tehlikesi kapıdaymış kapitalizmin ve sermayenin umurunda değil!

Deprem fırsatçılığı yüzünden kiralar arttı

İnsanlar deprem korkusuyla güvenli ev arayışına girmiş durumdadır. Taşınmalar arttı. Kiralık ev arayanların sayısı artınca haliyle kiralar da arttı. Geçtiğimiz 4 ayda İstanbul’da ev kiralari yüzde 25 artış gösterdi. Maddi gücü olmayanlar güvenli bir eve taşınma

planından vazgeçerek depremin yakın zamanda olmamasını ummaya başladı. İstanbul’da zamana yayılan bu felaket fırsatçılığını çok daha vahim bir boyutta Elazığ depreminden sonra gördük. Kiralar bir anda yükseldi. Deprem öncesi 1500 liraya evini kiralayan ev sahibinin depremden sonra “ya 2 bin verirsiniz ya da eşyalarınızı alın” dediği örnekler basına yansdı.

İşçinin çözümü kamulaştırma

Konut sorunu bir hayat memet meselesi haline gelmiş durumda. İnsanların deprem korkusuyla tabutluklarda yaşamaları da sağlıklı koşullarda barınmaları da kader değil. Emlak ve gayrimenkul zenginlerinin elinde evler birikirken

halkın çoğunluğu başını sokacak sağlıklı ve depremde yıkılmayacak bir yuvanın derinde. Bu çelişkinin çözümü konut fazlasının derhal kamulaştırılarak planlama ile ihtiyacı olan halka devlet tarafından tahsis edilmesidir. Kirada olup da deprem tehlikesi vb. sebeplerle bu konutları değiştirmek zorunda olmayanlar için ise “evler oturanlarıdır!” Emlak zenginlerinin evleri kamulaştırılarak oturanlara tahsis edilmelidir. Banka kredisi ile ev almaya girişen ve aslında tüm ailesinin geleceğini bankaya ipotek ettiren emekçi halkımızın borçları silinmeli ve oturdukları evler kamulaştırılarak kendilerine tahsis edilmelidir.

Türkiye’de 2013 Yılından Sonra Yapımı Tamamlanıp Satılmayan Toplam Konut Sayısı	
2013	197 bin
2014	434 bin
2015	568 bin
2016	690 bin
2017	654 bin
2018	1 milyon 72 bin

İktidar savaşının faturasasını emekçi halka çıkartıyor

Geçtiğimiz yılın Nisan ayında Stockholm Barış Araştırmaları Enstitüsü (SIPR) tarafından yayınlanan raporda, Türkiye’nin 19 milyar dolarlık harcamasıyla askeri harcamalarını en çok arttıran ülke olduğu yazılıyordu. Bu artış eğilimini 2020 bütçesinde de gördük. Bir önceki yıla göre Milli Savunma Bakanlığı bütçesi yüzde 15,9; Jandarma Genel Komutanlığı bütçesi de yüzde 17,15 arttırıldı. Bütçe bir siyasi iktidarın icraatlarında neye öncelik vereceğini gösteren en önemli göstergedir. Örneğin askeri harcamalar arttırılırken çöküş içindeki Milli Eğitim Bakanlığı’nın bütçe içinde aldığı payın azalması bir politik yönelişin yansımasıdır. Nitekim 2020 yılına Libya’ya asker göndererek ve İdlib’te Suriye ve Rusya ile sıcak çatışma yaşayarak girdik.

Tabii ki bu yüksek askeri harcamaların bir yerden çıkarılması gerekli. Tabii ki öncelikle vergilerden... 2020 bütçesine baktığımızda gelir ve kazançlar üzerinden 286,5 milyar lira vergi toplamayı hedefleyen hükümet bu rakamın 173,5 milyarını işçi ücretini eline almadan kaynaktan keserek toplayacak. Holding, şirket, banka vb. kurumların ödemesi hedeflenen vergi ise sadece 99 milyar! Bedelli askerlik yasası emekçi halk için çok farklı bir anlam kazanıyor. Bu yasa ilk çıktığında “ya parayı ya canını” yasası demiştik ve karşı

çıkıştık. Şimdi durum çok daha vahimdir. Bu sistem emekçi halk çocuklarının hem canını hem de parasını alıyor.

Sosyal güvenlik hedefte: “Ateş olmayan yerden duman çıkmaz”

Berat Albayrak, açıkladığı Yeni Ekonomik Program’da bütçe açığının 2019, 2020 ve 2021 yılları için yüzde 2,9 gibi yüksek bir seviyede olacağını zaten ifade etmişti. Yüksek bütçe açığı devletin daha fazla borçlanması ve tasarruf yapmasını gerektiriyor. SGK’nın emekli maaşlarında kesinti yapılmasını ve bayram ikramiyelerinin kaldırılmasını içeren bir tasarruf çalışması içinde olduğu haberleri de tam bu süreç içerisinde çıktı. Gelen tepkiler üzerine Fox TV ve Sözcü gazetesinin yaptığı haber hızla yalanlandı. Haberin yalanlanması “ateş olmayan yerden duman çıkmaz” sözünü akıllara getiriyor. Zira AKP iktidarının kendi açıkladığı 11. Kalkınma Planı ve Yeni Ekonomi Programı’nda sosyal güvenlik reformu adı altında sosyal güvenlik harcamalarında tasarrufla gidilmek istendiği zaten açıkça ilan edilmişti.

AKP iktidarı İMF’nin izinde

Ayrıca 2019 sonunda İMF İcra Kurulu’nun Türkiye için yayınladığı konsültasyon raporunda da ikti-

YENİ EKONOMİ PROGRAMI 2020-2022

KAMU MALİYESİ - BÜTÇE

BERAT ALBAYRAK
HAZINE VE MALİYE BAKANI
30 EYLÜL 2019 | ANKARA

Merkezi Yönetim Bütçe Açığı % GSYİH

Yıl	Açık
2018	2,0
2019	2,9
2020	2,9
2021	2,9
2022	2,6

Önümüzdeki dönemde de gerek duyulduğunda üretime dayalı ekonomik dönüşümü finanse etmek için bütçe imkanlarını kullanacağız. Ancak bunları yaparken her hollükarda bütçe açığının milli gelire oranını, yüzde 3’ün altında tutacağız.

2019’u bütçe açığı milli gelir oranında yüzde 2,9’la kapatmayı hedeflerken, 2020’de ve 2021’de de aynı oranı sürdürmeyi, **2022’de ise yüzde 2,6’ya düşürmeyi amaçlıyoruz.**

Vergide adaleti sağlayacak, daha çok kazananın daha çok az kazananın daha az vergi alınmasının önünü açacak ve gelirleri artıracak, uluslararası uygulamaları örnek alan bir Vergi Reformu’nda son sürece geldik.

KİT’leri, verimlilikleri artacak ve **kamu maliyesine yükleri azalacak** şekilde yeniden yapılandıracağız.

Kamu kaynaklarının kullanımının etkinliğini takip etmeyi kolaylaştıracak, **şeffaflığı ve hesap verebilirliği** artıracak program bazlı performans esaslı bütçelemeyi hayata geçireceğiz.

Mali açıdan **sürdürülebilirliği sağlamak** ve kamu maliyesine olan yükü azaltmak amacıyla sosyal güvenlik sisteminin aktüeryal dengesini güçlendirici politikaları, sosyal adaleti gözetenek hayata geçireceğiz.

Berat Albayrak’ın, 2020 bütçesini savunurken kullandığı ideolojik ifadelerin gerçek hayattaki tercümesi şöyle: Bütçe açığımız yüzde 3’ün altında tutacağız, derken aslında Maastricht kriterlerinin sınırını zorlayarak bütçe açığı vereceğiz diyor. Vergide adalet diyerek zenginden daha fazla vergi alacağını iddia eden Albayrak’ın bütçesinde işçi ve emekçiler ücretlerinden kesilen vergilerle toplamda, patronların ödediğinin iki katı vergi ödüyor. KİT’lerin verimliliği artacak, kamu maliyesinin yükü azalacak demek daha fazla özelleştirme ve peşkeş anlamına geliyor bkz. Tank Palet fabrikası! Şeffaflık ve hesap verilebilirlik ise İMF ve yabancı sermayeye, halka değil... Sosyal güvenlikte aktüeryal denge ise EYT’liye hak yok yeni kesintiler yolda demek!)

dar “reform” tavsiyesinde bulunuyor. İktidarların açık açık emekli aylıklarında ve ikramiyelerinde kesintiye gitmesi siyasi olarak kendi ayaklarına sıklmaları demektir. Dolayısıyla haberlerin yalanlanması normaldir. Ancak bu iktidarın işçi ücretleri gibi emekli aylıklarını ve ikramiyelerini enflasyona ezdirdiği gerçeğini değiştirmez. Ayrıca çok daha büyük bir tehlike, kıdem tazminatı fonunun bireysel emeklilik sistemine entegre edilmesinde.

Yapısal reform dediler tutmadı; vatan, millet, Sakarya zamanı

İktidar bu konuda çalışıyor. Kıdem tazminatının kaldırılıp fona devredilmesiyle son iş güvencesi de kalkacağı için ücretler düşecek. Ayrıca işsizlik sigortası fonundan sonra devletin ve sermayenin yağmalayabileceği dev bir kaynak daha ortaya çıkartılmış olacak. Askeri harcamaların artması ile

devlet bütçesinde gittikçe büyüyen delik AKP iktidarını bu konuda daha hızlı davranmaya itebilir. Kıdem tazminatının kaldırılması bugüne kadar “yapısal reformlar” söylemiyle gerekçelendirildi ama tutmadı. Tam tersine büyük bir tepki ile karşılandı. Şimdi aynı paketi “vatan, millet, Sakarya” diyerek getirmeyi deneyecekler!

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

Askerleri geri çekin, Suriye topraklarından çıkın!

İdlib'de bulunan Türk Silah Kuvvetleri unsurlarına 27 Şubat gecesi yapılan ağır hava saldırılarının ardından, Türkiye'nin Suriye ve Rusya ile ilan edilmemiş bir savaş içerisinde olduğu tüm açıklığı ile görülmüştür. En az 36 askerin ölümüyle birlikte bütün toplum, iktidarın Türkiye'yi Suriye'de ne tür bir bataklıkta içine sürüklemiş olduğunu kavramıştır.

Gizli diplomasiye, gizli pazarlıklara, gizli oturma hayır!

Bu savaşa kim, nerede ve ne zaman karar vermiştir? Halk, Erdoğan'ın AKP grup toplantısında yaptığı açıklama ile Suriye ile Şubat sonunda belirli koşullar altında savaşa girme kararı alındığını duymuştur. Oysa savaş yetkisi meclisindir. Her alanda tüm yetkileri tekelinde toplayan Cumhurbaşkanı, yetkilerini aşarak Türkiye'yi fiilen savaşa sokmuş ama savaşın acı sonuçları karşısında halkı bilgilendirme sorumluluğunu Hatay Valisi'nin üzerine atmıştır. Daha sonrasında halk, Türkiye'nin gelişmeler karşısında nasıl bir yol izleyeceğini bu konuda resmi hiçbir yetki ve sorumluluğu olmayan AKP sözcüsü Ömer Çelik'ten dinlemiştir.

Tüm bunlar ortadayken muhalefet partilerinin mecliste "kapalı" oturum istemesi de kabul edilemez. Hayır! Tam tersine yaşananlar açık bir toplantıda tartışılmalıdır. Halkın canını, refahını, geleceğini ilgilendiren kararlar halktan gizlenerek alınamaz. Askeri gizlilik bir gerekçe olamaz. Savaş kararı askeri değil siyasi bir karardır.

Bu savaş neden yapılıyor?

Bu savaş, kimin çıkarına ve hangi amaçla yürütülmektedir? AKP hükümetinin Suriye politikasının Türkiye'nin güvenliği ile değil, başka bir ülkenin topraklarıyla, Rabiacılığın Sünni Arap dünyası üzerinde hâkimiyet kurma iddiasıyla ilgili olduğu besbellidir. Suriye politikası bunun doruğu olmuştur. Şam'a girip Emevi Camii'nde namaz kılma özlemini bilmeyen mi kalmıştır? Yandaş basının sabah akşam "Ortadoğu'da yeniden paylaşım başladı, biz de payımızı almalı-

yız" fikrini pompaladığı bir sır mı? Orduyu Afrin'e yollarken "Kızıl Elma" diyen bir Cumhurbaşkanı başka ne demek istiyor olabilir? Bu savaş, Beştepe adına yapılan açıklamada söylendiği gibi "Türkiye'nin hukukunu ve menfaatlerini korumak için" değil, Ortadoğu'da yayılma amacıyla veriliyor. Türkiye bu politikayı terk etmeli, ilk iş olarak da İdlib'deki bütün birlikler geri çekilmelidir.

Halkın güvenliği sınır ötesine asker göndererek değil sınırdaki emperyalistleri temizleyerek sağlanır!

"Türkiye'nin güvenliği sınırların ötesinden başlar" diyorlar. Oysa Türkiye'nin emekçi halkı için en büyük güvenlik tehdidi olan ABD emperyalizminin ve NATO'nun üsleri sınırların ötesinde değil içindedir. 15 Temmuz'da bu üslerden kalkan tanker uçaklar, meclisi bombalayan F-16 uçaklarına yakıt nakli yapmıştır. Emekçi halka ve işçi sınıfının önderlerine yönelik sayısız katliama imza atan kontrgerillayı kuran ve besleyip büyüten aynı ABD ve NATO'dur.

Bugün Türkiye, Suriye ve Rusya ile fiili bir savaş içerisine girmiştir ama bu savaşa giden yolun taşlarını döşeyen Amerikan emperyalizmi ve NATO olmuştur. Konuşmasında Suriye'yi düşman ilan eden AKP sözcüsü Ömer Çelik "bu saldırı NATO'ya yapılmıştır" diyerek kimi dost olarak gördüğünü ve Türk askerinin orada kimin adına bulunduğunu da açıklamıştır. ABD Suriye özel temsilcisi James Jeffrey'in Türkçe söylediği "sahada şehidimiz var" sözleriyle Türkiye kamuoyunu ABD'nin savaşını vermek için hazırlama çabası içinde olduğu şimdi çok daha net olarak görülmektedir. "Astana'nın fişini çekme zamanı geldi" diyen James Jeffrey tek bir Amerikan askerinin burnu kanamadan amacına ulaşmış durumdadır. NATO'ya yapılan başvurular, ABD'nin kapısını aşındırarak sunulan Patriot ricaları en hafif tabirle utanç vericidir. ABD ve NATO Türkiye için bir güvenlik şemsiyesi değildir. Bizatihi baş güvenlik tehdididir. NATO'dan yardım talep etmenin

değil derhal ayrılmanın zamanıdır ve İncirlik başta olmak üzere emperyalist üslerin kapatılması gerekir. Türkiye'nin tekelci sermayesinin petrol ve pazar açlığı, emperyalist sermayenin yatırım ve yardımını çekme çabası, Sünni dünyanın liderlik mücadelesine odaklanan Rabiacı hayaller yerine emekçi halkın işini, aşını, güvenliğini ve selametini hedefleyen için başka bir yol yoktur.

Tekfircileri himaye politikasına son!

Genel Suriye politikasının dışında, en dar anlamda İdlib politikasının da savunulması mümkün değildir. İktidar ve yandaş medya Eylül 2018 Soçi mutabakatını kast ederek "uluslararası anlaşma çiğneniyor" gerekçesini ileri sürüyor. Soçi mutabakatı, bölgenin "terörist" olarak tanımlanan unsurlardan temizlenmesini öngörüyordu. O zamandan bu yana El Kaide tekfirciliğinin uzantısı Heyet Tahrir üş Şam, İdlib'in esas hâkim gücü haline gelmiştir. Yani anlaşma yükümlülüklerini yerine getirmeyen asıl Türkiye olmuştur.

Tekfirciler, Ahmet Davutoğlu'nun DAİŞ (İŞİD) için en başta söylediği gibi "öfkeli gençler" değildir. Tekfirci akımın esas düşmanı diğer Müslümanlardır. Kendisi gibi yaşamayı seçmeyen kafasını keser, kadını hapseder, köle yapar, çocuğu şartlandırır. Bu akım sadece Suriye için değil Türkiye'nin halkı için de bir tehdit-

tir. İktidar, tekfirci akımları himaye politikasından vazgeçmelidir.

Bölge halkları kardeşimiz, emperyalizm düşmanımızdır!

Ülkemizdeki mülteciler bir siyasi koz değildir, kardeşlerimizdir. Elbette Avrupa da bu insanların yaşadığı mağduriyetlerin giderilmesinde sorumluluk üstlenmek zorundadır. Ancak bunun için Avrupa'nın emperyalist liderleri ile vaktiyle Davutoğlu'nun dediği gibi "Kayseri pazarlığı" yapmak, zulme ortak olmaktır. Mülteciler üzerinden yürütülen kirli diplomasiye derhal son verilmelidir. Halkların kardeşliği ve dayanışması için çağrımız Avrupalı sınıf kardeşlerimizdir, mücadelemiz enternasyonal dayanışmanın her türlü şovenizme, ırkçılığa ve yabancı düşmanlığına galebe çalması içindir.

Türkiye'nin emekçi halkı, hâkim sınıfların ve AKP iktidarının kendisine dayattığı "milli çıkar", dost ve düşman tanımlarını reddetmelidir. Petrol hırsı sermayenin çıkarıdır. Örneğin Irak dünyanın en büyük rezervlerine sahip üçüncü ülkedir ama emekçi halkı açlıkla boğuşuyor, su, elektrik, sağlık hizmeti yokluğuyla kıvrıyor, 1 Ekim'den bu yana ayağa kalkmış mücadele ediyor. Bizim başkasının toprağında, doğal kaynaklarında, zenginliklerinde gözümüz olamaz. Tüm komşu halklarla dost ve kardeş olmalıyız. Bu dostluğun gereği başka bir ulusun toprağında o ulusun iradesi hilafına bulunan askerlerin koşul-

suz olarak geri çekilmesidir. Bu, yenilginin kabul edilmesi değildir tam tersine emperyalist zilletin reddedilmesidir. Bu, mücadeleden vazgeçmek değildir. Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı büyük, haklı ve erdemli bir mücadele için seferber olmanın gereğidir.

Bu savaşa ve her savaşta evlatlarını toprağa veren hep işçi, emekçi, köylü, yoksul, gariban oluyor. Gerisi ya bedellidir ya da iltimas görür. Emekçi halkın büyük çoğunluğu bu yüzden bu savaşa razı değildir ve iktidarın Suriye politikasını desteklememektedir. Cephede can veren emekçi halkın değil, parayı elinde tutan sermayenin iradesiyle ve boynunda emperyalist zincirle girilen bir savaş haklı olamaz! Böyle bir savaşın sonucu ne olursa olsun emekçi halk için zafer çıkmaz!

Askerleri İdlib kapanından çekin!

36 askerin babalarının mesajlarını açıklayın!

Mülteci ve göçmenler politik silah değildir! Vanayı açık kapama politikasına son!

Tekfirci akımları himaye politikasına son!

Emperyalistlerle bağlar kesilsin, Türkiye bölge halklarıyla kol kola girsin!

Türkiye NATO'dan çıksın, İncirlik ve Kürecik üsleri kapatılsın!

Ortadoğu halklarının kardeşliği ve birliği için ileri!

29 Şubat 2020

Libya'da lejyonerler savaşına hayır!

Erdoğan'ın Libya'da "birkaç tane şehidimiz var" demesi halkın duygularını inciten bir açıklamaydı ve çok tepki topladı. Daha sonra bir gazeteci Erdoğan'a bu sözleriyle ilgili soru sorunca da Erdoğan kendi ağzından çıkmış olan ve herkesin kelime kelime duyduğu ifadelerle ilgili açıklama yapmak yerine gazeteciyi yalan haber yapmakla suçladı. Orduda profesyonelleşme arttıkça "Mehmetçik" kavramının, içi boş bir

kalıba dönüşmesi kaçınılmaz. Ölen askerlerin taneyle sayılıp bir mi beş mi önemsenmeden "birkaç" diyerek geçiştirilmesi dil sürçmesi ya da gaf değil profesyonelleşen ordunun bir gerçeği.

Ancak sorun bununla da sınırlı değil. Halk, Libya'da ne olup bittiğini kesinlikle bilmiyor. Erdoğan, Libya Ulusal Ordusu adı altında ülkenin önemli bir kısmını kontrol altına almış olan General Hafter için lejyoner, yani

paralı asker diyor. Erdoğan'ın tespiti doğru. Hafter'in CIA'dan eğitim aldığı, Birleşik Arap Emirlikleri'nin ve Suudi Arabistan'ın parasıyla, Mısır ve Rusya'nın siyasi askeri desteğiyle Libya'da etkili olduğu biliniyor. Hafter'in ordusuna taktığı ad dışında milli olan hiçbir yanı yok.

Öte yandan Erdoğan aynı konuşmasında "Lejyoner Hafter'e karşı biz orada yönetici kahraman askerlerimiz ve Suriye

Milli Ordusu'ndan ekiplerimizle beraber oradayız" cümlesini kurduğunda aslında Türkiye'nin durumunun da farklı olmadığını ağzından kaçırmış oluyor. Suriye Milli Ordusu (SMO), eğer milli ise nasıl başka bir ülkenin "ekipleri" olarak adlandırılabilir. Eğer Suriye ordusu ise Libya'da ne işi vardır? Tüm bunlar SMO'nun da paralı asker yani lejyoner olduğunun açıkça itirafıdır. Yani Türkiye lejyonerlere karşı lej-

yonerlerle orada bulunmaktadır. Türkiye'de askerliğin paralı olması gibi, Suriye'den istihdam edilen lejyonerlerin kullanılması da ordunun meşru savunma vazifesinden uzaklaştırılması anlamına gelir. Tarih boyunca ezilen halklar haklı savaşlarda zalimlere karşı destanlar yazmıştır. Haksız savaşları yürütenler ve başkasının savaşını verenler ise halklarına zilleti yaşatmıştır.

“FETÖ’nün siyasi ayakları” birbirine düştü

Bir “siyasi ayak” tartışmasından çıkıp adeta bir politik iç savaş manzarasına dönüşen tüm bu manzara bize şunu anlatıyor: İstibdadı kuran ile istibdada karşı mücadele ettiğini söyleyen aynı pınarda yıkanmış! Aynı düzenin iki ayağını oluşturan bu güçler daha önce defalarca olduğu gibi istibdadın yerine hürriyet talep eden emekçi halka karşı “istikrar cephesinde” birleşebilir. Bugün istibdada karşı ekmeğini ve hürriyeti savunanlar, ancak iki ayaktan da uzak durarak, işçi sınıfının başını çektiği gerçek bir ekmeğin ve hürriyet mücadelesinde yer alarak istibdada son verebilir.

Eski Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ’un “FETÖ’nün siyasi ayağı” ile ilgili olarak 2009’da askerlerin sivil mahkemelerde yargılanmasını öngören yasayı çıkararak işaret etmesiyle büyük bir tartışma başladı. İlker Başbuğ bu sözleriyle açıkça AKP meclis grubunu ve tabii ki Erdoğan’ı hedef göstermiş oldu. Erdoğan da mesajı alarak İlker Başbuğ hakkında tüm milletvekillerini suç duyurusunda bulunmaya çağırarak cevabını verdi. Ancak tartışma burada bitmedi. AKP ve CHP birbirlerini “FETÖ’nün siyasi ayağı” olarak suçlamaya devam ediyor.

Tencere dibin kara

CHP’nin argümanları Erdoğan’ın “ne istediniz de vermedik” sözüne referansla AKP’nin cemaat ile işbirliği yaptığı döneme odaklanıyor. AKP ise 17/25 Aralık yolsuzluk soruşturmasını milat olarak kabul ediyor ve bu tarihten sonra CHP’nin cemaatle ortak bir muhalefet cephesi oluşturmasını gündeme getiriyor. Bu tartışma uzun süredir aynı kısır döngüde sürüp gidiyor. İki taraf da birbirini suçluyor ve bir aşamada taraflardan biri “oralara girersek işin içinden çıkamayız” türünden bir söz söyleyip tartışmayı kapatıyor. İki taraf da işin içinden çıkamayacağını bilerek tartışmayı bitirmeye razı oluyor. Son süreçte de Süleyman Soylu çıkıp aynı yöntemle tartışmayı kapatmaya çalıştı ve şöyle dedi: “Kılıçdaroğlu’nu uyarıyorum; bu defterler açıldığında kendisi zarar görecek...”

Ancak bu sefer tartışma bitmedi, bitecek gibi de gözüküyor. Çünkü konu artık taraflarca parlamenter siyaset arenasını aşan bir şekilde formüle ediliyor. İki taraf da birbirini artık açıkça bir terör örgütünün siyasi ayağı olmakla suçluyor. Taraflar bu iddialarının peşini bırakmamaya kararlıysa meselenin sandıkta çözülemeyeceği, tabiri caizse tarafların karakolluk olacağı açık. Tartışmanın, hakikati ortaya çıkartmaktansa, karşı tarafı tayıncı bir siyasi muharebe alanına çekme kaygısı güttüğü anlaşılıyor.

Amerikancı istibdada karşı Amerikan muhalefeti ve sermayenin iç savaşı

Bu yüzden her iki taraf da sandıkla ilgisi olmayan güçleri arkasında toplayarak bu muharebeye hazırlanmaya

çalışıyor. İlker Başbuğ’un çıkışından asker içinde hükümetten haz etmeyen grupları diri tutmaya yönelik bir etki yaratması bekleniyor. ABD’nin CIA iltisaklı think-tank kuruluşu Rand Corporation’ın yayınladığı Türkiye raporunda orta kademe subayların rahatsız olduğu, hatta bir darbe olasılığının dahi bulunduğu tespiti bu beklentiyi güçlendiriyor. Son olarak ABD’den senatörlerden oluşan bir heyetin İzmir’deki NATO üssünü ve İstanbul’da TÜSİAD’ı ziyaret edip Ankara’ya uğramadan dönmesi, ABD’nin meseleyi kâğıt üstünde bırakmaya niyetli olmadığına işaret ediyor.

ABD adeta kendi çizgisindeki muhalefet odaklarına, “yürüyün” diyor! Başını Kılıçdaroğlu’nun çektiği Amerikan muhalefeti, Davutoğlu ve Babacan’ın yeni partileriyle saflarını güçlendirme gayreti içinde. Hem Davutoğlu’nun hem de Gül’ün neredeyse eş zamanlı olarak Gezi’ye yönelik olumlu yorumlar yapması tesadüf değil. Gezi davasında mahkeme heyetinin avukatların tüm taleplerini reddettikten sonra belli ki yine bir talimatla beraat kararı vermesi, rüzgârın iktidar saflarının içine kadar uzanmış olabileceğini düşündürüyor. Pelikancılar için olağan şüpheli Adalet Bakanı Abdülhamit Gül!

Tayyip Erdoğan da hamlelerini Amerikan muhalefetine bu büyük atağını kırmaya yönelik olarak yapıyor. Ne var ki Erdoğan’ın hamlesi, ABD’ye karşı değil ABD’ye kendisini esas eleman olarak sunmaya yönelik. Bunun için İdlib’de bir anda Esad’a Şubat sonuna savaş randevusu veren Erdoğan, sahada Türk askerini Rusya ile karşı karşıya getirmekten çekinmedi. Bu hamleyi NATO’nun göreve çağırılması ve ABD’den Patriot füzeleri talep edilmesi izledi. S-400’ler ise paketleriyle birlikte depoya kaldırılmış gözüküyor. ABD bu hamleleri karşılıksız bırakmadı. ABD Suriye Özel Temsilcisi James Jeffrey İdlib için “şehidimiz var” diyerek Erdoğan’ın ABD’nin savaşını vermek üzere yaptığı başvurusu kabul ettiğini ilan etti. Yaptırımlar geri çekildi, masaya konmuş olanlar tekrar rafa kaldırıldı. Erdoğan, asker içinde de bir güç mücadelesi içinde. Orta kademe subaylardaki rahatsızlığın karşısına birlikte hareket ettiği üst kademe generaller ve sahaya sürülen ülkücü-rabiacı alt kademe profesyo-

nel askerlerle (çoğunlukla sözleşmeli askerler ve uzman erbaşlar) çıkıyor. Yargı da bir mücadele alanı ve Erdoğan, Gezi davasında her kim beraat talimatı veriyse onun kararını bir üst talimatla geçersiz kılarak yargıdaki merkezkaç eğilimleri kontrol altına almaya çalışıyor. Amerikan muhalefetinin ekonomik güç odağını oluşturan TÜSİAD’ın karşısına ise Erdoğan; Ethem Sancak’lardan, Limak’lardan, Cengiz’lerden, Şahenk’lerden, Demirören’lerden oluşan bir oligarklar grubuyla, Varlık Fonu’nu getirdiği yeni güçle ve Katar’dan akan dolarlarla çıkıp ekonomik güç dengesini sağlamaya çalışıyor.

İstibdadın gerçek karşıtları istibdadın taklitçileriyle yürüyemez!

Bir “siyasi ayak” tartışmasından çıkıp adeta bir politik iç savaş manzarasına dönüşen tüm bu manzara bize şunu anlatıyor: İstibdadı kuran ile istibdada karşı mücadele ettiğini söyleyen aynı pınarda yıkanmış! CHP, Erdoğan’a ve AKP iktidarına karşı mücadele ediyor ama onun yamacında bulunmuş güçlerle her an iç içe geçerek, hep ona yakın konumlarda durarak, onun yöntemlerini bile kullanarak. İstibdad böyle yıkılmaz! CHP, dün FETÖ ile ortak muhalefet inşa etmeye çalıştığı gibi yarın Gül, Babacan, hatta Davutoğlu ile birleşmeye çalışacaktır. CHP ve müttefikleri, istibdadın yerine düzeni bir bütün olarak değiştirecek bir atılımın gelmesi korkusuyla geçmişte “düzenli geçiş” stratejisi uyguladı, gelecekte daha da kötüsünü yapabilir, düzen değişikliğinden istibdadın ayakta kalmasını bile tercih edebilir. Aynı düzenin iki ayağını oluşturan bu güçler daha önce defalarca olduğu gibi istibdadın yerine hürriyet talep eden emekçi halka karşı “istikrar cephesinde” birleşebilir.

Bugün istibdada karşı ekmeğini ve hürriyeti savunanlar, ancak iki ayaktan da uzak durarak, işçi sınıfının başını çektiği gerçek bir ekmeğin ve hürriyet mücadelesinde yer alarak istibdada son verebilir. Bizim kavgamız böyle bir birliğin taşlarının döşenmesi yolundadır.

Sungur Savran

Politikanın zamanı değilmiş!

Bu yazı 28 Şubat günü yazılıyor. Yani en az, tekrarlıyoruz en az 33 işçi, emekçi, köylü ailesinin, yoksul insanların, garibinin 33 çocuğunun Suriye topraklarında, başka bir ulusun topraklarında can verdiği günün ertesinde. Bu olayın yaşanmasının ardından televizyon kanallarında, gazetelerine attıkları manşetlerde, köşelerine yazdıkları yazılarda halkı aldatmaya devam eden, diz boyu yalan söyleyen, utanmazca her şeyi kendine yontan kalem ve söz erbabının insan kılığında dolaşmasına tepki içinde yazılıyor.

Bir kere olay, Türkiye’nin kimlere mahkûm edildiğini çok iyi gösterdi. Ev ev dolaşan mevlûdhanlar gibi, her akşam çeşitli kanallarda boy gösteren, sayısı 25-30’u geçmeyen fikir yoksulu, her konuda ağzı dolu, kabadayı üsluplu birtakım konuşmacılar bütün gece televizyon izleyicilerinin kulaklarını tırmalayan cırtlak sesleriyle sanki iki ayrı kamptan konuşuyor gibi birbirlerine atıp tutmuşlardı. Sonra birden haber geldi, 9 oldu 22, 22 oldu 33, hepsi birdenbire aynı safa geçti! Nedir o saf? “Aman olayı politize etmeyelim” cephesi!

Neden etmeyelim? “Sosyal medyada kansız, şerefsiz birçok insan var, şimdi bu durumu istismar edecektir.” Ertesi gün bütün Türkiye halkının elinden sosyal medyayı alanlar her kimse, bunları de o kafa. Siz ne diyorsunuz? Politize etmeyeceğiz de ne yapacağız? Bu 33 çocuğun, onlardan önce de 20 başka gencin hayatına mal olan, Suriye’de ve genel olarak bölgede bugüne kadar büyük bölümünüzün savunduğu, açık seçik tercihlere dayanan bir politika değil mi? Şimdi o politika acı meyvelerini vermeye başlayınca, ne oluyor? Hani o politikaya karşı olanlarımız vardı, siz neden susup olmayı tercih ediyorsunuz? Sonra o politikaya gerçekten karşı olan bizler neden susacakmışız? 33 olsun 333 diye mi? Bu ülkenin halkının başı daha da fazla belaya girsün diye mi? Türkiye, askerini başka bir ulusun topraklarında neden olduğunu bile anlamadan ölmeye göndersin diye mi? Bu 33 genç doğal afetten mi öldü?

Yalanın bini bir para. Türkiye televizyonları 9 kayıp diye yayın yaparken aynı anda El Cezire televizyonu, İsrail’in en güçlü gazetesi *Haaretz* ve Arap medyasının bazı organları 34 ölüden söz ediyordu. 34 değilmiş 33’müş! Sonunda sayının neredeyse tipatıp onların söylediği gibi olması, bizim medyanın baştan itibaren halkı “alıştırmak” için yalan söylediğinin açık kanıtı değil mi? Bütün kanallar “rejim uçakları” diyor. Çünkü “Rus uçakları” deseler karşılığında hiçbir şey yapamayacaklarını herkes bildiği için halkın karşısında mahcup duruma düşecekler. Ama bakın dünyanın en iyi haber alan gazetelerinden biri olan *The Guardian* ne diyor? “Türk yetkilileri saldırı konusunda Suriye rejimini suçluyor, ama İdlib’de birkaç kaynak ve henüz doğruluğu teyit edilmemiş videolar, saldırının Rus hava güçlerince yapıldığını düşündürüyor.” Resmi kaynaklar “rejim unsurları”nın “cezalandırıldığı”nı söylüyor. Sayı? 1709 “rejim unsuru” etkisiz hale getirilmiş! Koca koca adamlar kadınlar gazetecilik yapıyor ve böyle sayıları en ufak bir doğrulama olmadan iri manşetlerle yazabiliyorlar. Neden Arap ya da Batılı hiçbir medya mecrasında yok böyle anormal sayılar?

Bunlar yalan söylemeye o kadar teşne ki, bir ana akım kanal Suriyeli mültecilere kapıların açılacağını duyurunca, güya tartışmacı olarak orada bulunan bir profesör beyefendi, “efendim şimdi bunu neden yazıyorsunuz, resmi açıklama yokken?” diyebilirdi! Onlar için gerçek, iktidarın açıklamalarından ibaret! Kendisi iktidara saygı ve hizmette kusur etmeyeceği konusunda her türlü kuşunun ötesinde olan sunucu da “devletin resmi kanalı açıklamış, ben de o yüzden yazdırdım” diyerek “sirkatin söylüyor”!

Peki, diyeceksiniz, yalan söylemeyen, meselenin politikadan ayrı düşünülmemeyeceğini bilerek tartışanlar, eleştirenler yok mu? Var ama kendini aydın bilen Türk burjuva ideologlarının en aydınlanmışını bile zehirleyen milliyetçilik burada da etkisini gösteriyor. En eleştirel aydınlar iki şeyden şikâyet ediyor: Birincisi, 33 gencin ölümü. Amenna. İkincisi ise Türkiye’nin bölgedeki “büyük devlet” konumunu bu politikalar dolayısıyla yitirmesi!

Ulusal onur diye bir şey var. Var var da, ben isterdim ki, beyefendilerin ulusal onuru Türkiye’nin “büyük devlet” konumunu yitirmesinden dolayı değil, bu kayıpların Türkiye’nin askeri birlikleri başka bir ulusun topraklarında bulunması ve o ülkenin siyasi ve askeri iradesine rağmen orada kalmakta ısrar etmesi dolayısıyla vermiş olmasından incinsin. 1920’li yıllarda kendi topraklarını işgal ordularından kurtarmış bir ulusun çocukları olarak bugünkü durumdan utanç duysunlar. Heyhat, duymuyorlar! Onun için de bugün Türkiye’de istibdadın karşısında burjuva muhalefeti diye bir şey yok!

Armağan Tulun

Aylan bebeği unutmayın

Uzun bir süredir Türkiye’de olan Suriyelilerle birlikte birçok başka milletten mülteci, sonu belli olmayan bir yola çıkmış durumda. Karayolundan Yunanistan’a geçmeye çalışanları, Türkiye sınırını geçtikten sonra ses bombaları, gaz bombaları karşılıyor. Açlıkla, soğukla, hastalık tehdidi ile baş başa, çoluk çocuk sınırdaki bekliyorlar. Diğer taraftan, küçücük botlarda, istif halde Ege’nin dalgalı sularında yaşanan can pazarını saniye saniye izliyoruz. Eğer bir şekilde Yunanistan’a varmayı başarabilirlerse adalarda insanlık dışı koşullardaki mülteci kamplarında tutulacaklar. Onların geçişini sağlayanlar insan kaçakçıları. “Bizim mesleğimiz bu”, “ekmeğimizi buradan çıkarıyoruz” diye anlatıyorlar. Biri çıkıyor bu zamana kadar Yunanistan’a geçenlerin yarısını taşımakla övünüyor, röportaj veriyor. Diğeri, kendisi için bir botun maliyeti ne, kişi başı ne kadar alıyor, günlük kazancı ne, bir güzel anlatıyor. Başkası çıkıyor Cumhurbaşkanının talimatını duyunca hemen geldiğini söylüyor. Karadan geçemeyeceklerini görünce bir iki güne nasılsa buraya gelirler diyerek mültecilerin yolunu gözlüyor. Fırsatçılık mı? Tabii ki değil, “bu işi gönül işi olarak kabul ediyorlar”mış. Her bir mülteci için 500-600 dolar alınması, Yunanistan’a giden her bir bottan kendilerine 2-3 bin avro kalması, meselenin tümüyle “duygusal” olduğunu gösteriyor zaten!

Birleşmiş Milletler verilerine göre bile 2014 ile 2018 yılları arasında 15 bin 839 insan, Akdeniz’in sularında boğularak yaşamını yitirmiş. Her yıl 3 binden fazla insan! Elbette bu konuda Yunanistan’ın da Avrupa’nın da sorumluluğu vardır ve bundan sonra da sorumluluk almak zorundadır. Ama Türkiye de, bugüne kadar içeride ucuz iş gücü olarak sömürüp, dışarıda AB’ye karşı pazarlık kozu olarak elinde tuttuğu ve bugün sonu meçhul bir yolculuğa daha sürüklenen insanların can güvenliğinden sorumludur. Avrupa’ya karşı siyasi bir hamle olarak kapıların keyfi ve kontrolsüz bir şekilde açılıp kapanması, yerlerinden yurtlarından edilmiş insanların kaçakçıların elinde ölüme, sınır kapılarında açlığa, soğuğa terk edilmesi kabul edilemez. Açık artırma yapar gibi saat başı Türkiye’den ayrılan göçmen sayısı şu kadar oldu diye yapılan açıklamalarda verilen sayıların her birinin bir insan olduğu unutulmamalıdır. Ve sınırı geçenlerin sayısının öyle birer ikişer değil, binlerle on binlerle ifade edilen sayılarla artmasının da övünülecek bir tarafı yok. Bu rakamlar olsa olsa insanların yaşadığı mağduriyetin, karşı karşıya olduğu tehlikenin nasıl hızla katlanarak arttığını gösterir.

Türkiye AB’ye karşı mülteci kartını oynayıp, sınır kapılarını açmadan sadece birkaç gün önce yasadışı yollarla insan taşıyanlara yönelik çeşitli illerde göstermelik bir operasyon düzenledi. Bugün aynı insan kaçakçıları, aleni bir şekilde ortada dolaşmaktan, fırsatları değerlendirirken peşinde olduklarını söylemekten çekinmiyor. İnsan kaçakçılarına yönelik düzenlenen operasyona AKP hükümetinin verdiği isim Aylan bebek operasyonu. Bugün yapılan ise, Aylan bebekleri annelerinin babalarının kucağında ölüme göndermekten başka bir şey değil. Geçtiğimiz yıl Eylül ayından düzenlenen Birleşmiş Milletler Genel Kurulu’nda kürsüde, elinde 2015’te cansız bedenleriyle Bodrum sahiline vuran 3 yaşındaki Aylan Kurdi’nin fotoğrafıyla konuşan Erdoğan “Dünya Aylan bebeği çok çabuk unuttu” diyordu. Bu konuşmanın üzerinden sadece beş ay geçti. Şimdi aynı Erdoğan kapıları açtı gidin diyor, Avrupa’nın kapısında Yunanistan da sokmamak için direniyor. Şimdi onlar için hep birlikte Aylan bebeği unutturma zamanı. Ama siz hem Aylan bebekleri hem de göz göre göre ölüme gönderenleri asla unutmayın!

25. yıldönümünde Gazi katliamı:

“Kahrolsun ırkçılık ve mezhepçilik! Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!”

90’lı yıllar Türkiye’de hem işçi sınıfının, Alevilerin, Kürtlerin büyük mücadelelerine hem de birçok katliama sahne olmuştur. Gazi Mahallesi katliamı da işte bu katliamlardan biridir. 25. yıldönümünü yaşadığımız bu katliamın neden yapıldığının farkında olmak ve yeni katliamları engellemenin yolunun nereden geçtiğini bilmek hepimiz için bir sorumluluktur.

Örgütlenen Alevilere gözdağı

1989 Bahar Eylemleri ile başlayan hareketlilikle 90’lı yıllara yükselen bir mücadele dalgasıyla girildi. Aleviler de bu mücadele rüzgarını arkasına alarak hem sınıfının yanında kitlesel işçi mücadelelerinin içinde hem de inançları dolayısıyla yaşadıkları ezilmişliğe karşı bir araya gelerek örgütlendiler. Hacı

GAZI MAHALLESİ, 1995

Bektaş-ı Veli dernekleri, Pir Sultan Abdal dernekleri ve yöre dernekleri bu süreçte kurularak güçlendi. Türkiye’de tarihsel olarak ezilen Alevilerin bu örgütlenişi elbette yanıtızsız kalmadı. Çünkü Türkiye burjuvazisi için Alevilerin örgütlenip bir araya gelişi bir tehdit unsuruydu.

2 Temmuz 1993’teki Sivas katliamını Mart 1995’te Gazi Mahallesi katliamı izledi. Katliamların amacı ise çok açıktı; kitleler halinde örgütlenen Alevilere gözdağı vermek ve mücadeleden el çektirmektir.

Katliam günleri 12-14 Mart

12 Mart 1995 akşamı Gazi Mahallesi’nde bir taksi şoförü gasp edilerek öldürüldü. Ardından çoğunlukla Alevilerin bulunduğu üç kahvehane ve bir pastane silahlarla tarandı. Alevi dedesi Halil Kaya öldürüldü. Saldırı sonrasında bir araya gelen mahalleli üzerine polis kurşun yağdırdı ve bir kişi daha hayatını kaybetti. 13 Mart günü ise İstanbul’un farklı mahallerinden binlerce Alevi Gazi Mahallesi’ne akın etti. Cenazeleri teslim alamadığı için karakola doğru yürüyüşe geçen kitlenin üzerine polis yayılım ateşi açtı ve 15 kişi yaşamını yitirdi. 14 Mart’ta ise sokağa çıkma yasağı

ilan edildi ve Gazi Mahallesi’ne askeri birlikler sevk edildi. Halk komitesi kurarak “Cenazeler verilsin, sokağa çıkma yasağı kaldırılmalı, gözaltılar serbest bırakılmalı” taleplerini sunan mahalleliye verilen cevap yine saldırı oldu. Devletin ablukası ancak günlerce süren kitle direnişi ile sona erdi. Gazi Mahallesi’nde gerçekleşen saldırılar sonucunda 22 kişi hayatını kaybetti, 300’ü aşkın kişi ise yaralandı.

İrkçılık ve mezhepçiliğe karşı işçi sınıfının yanında

Alevi halkı dün olduğu gibi bugün de bir nefis-i müdafaa içindedir. Alevilerin kapılarına çarpı işaretleri konulmaya hakları çiğnenmeye, talepleri yok sayılmaya devam ediyor. Erdoğan’ın istibdadı, Ortadoğu’da mezhep temelinde süren savaşlar, dünya çapında yükselen faşist hareket ırkçılığı ve mezhepçiliği yakıcı bir tehlike olarak karşımıza çıkartıyor. Bu tehlikeyi bertaraf etmek için işçi sınıfının yanında tüm emekçi kitlelerin, ezilenlerin, Alevilerin örgütlenmesi gerekiyor. Mezhepçi ve ırkçı politikaların karşısında halkların kardeşliğini ve eşitliğini sağlamak bu birliktelikle mümkün olacak. Bu açıdan Gazi sadece katliamın ve şehitlerimizin acısıyla değil mücadeleciliğin, isyanın ve direnişin sembolü ve çağrısı olarak da hatırlanmalı. Gazi katliamının 25. yılında bir kez daha: Kahrolsun ırkçılık ve mezhepçilik! Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Türkiye sahaya indi NATO’nun eline düştü

Pıtrak gibi her yandan biten milliyetçi stratejistler “sahada olmazsak masada kazanamayız” palavrasıyla kahramanlık hikayeleri yazmaya devam ederken Türkiye’nin sahaya indikçe boynundaki emperyalist zincirlerin nasıl sıkılmakta olduğunu halktan gizliyorlar. James Jeffrey Türkiye’ye geliyor, özellikle Türkçe konuşarak “sahada şehidimiz var” diyor. Çok eleştirildi. Samimi olmadığı söylendi. Oysa tam tersine Amerikan temsilcisi en samimi haliyle “bizim savaşımlarımızı veriyorsunuz” dedi ve halkın sempatisini kazanmak için değil, durum tespiti yapmak için o sözleri söyledi.

Doğu Akdeniz’de destanlar ve La Fontaine’den masallar

Türkiye, dış politikasında meşruiyet zeminini yitirdikçe köşeye sıkışıyor ve ABD emperyalizminin desteğini almak için çırpınmaya başlıyor. Bu süreçte Doğu Akdeniz’deki gaz mücadelesinde emperyalizme karşı yazılan destanların, La Fontaine’den masallara dönüştüğü-

ne tanık oluyoruz. ABD donanmasıyla Akdeniz’de ortak tatbikatlar, TSK’nın “biz NATO’yuz” sloganıyla reklam kampanyası başlatması derken en son NATO Parlamenterler Asamblesi’nde Yunanistan heyeti, Türkiye-Libya arasındaki anlaşmaya karşı istediği desteği bulamıyor ve toplantıyı protesto ederek salonu terk ediyor. Ne zafer ama! Geçen ay ABD-Yunanistan arasında askeri işbirliği anlaşması imzalanmıştı, bu ay da NATO toplantısında Türkiye’nin gönlü alındı. Yani zafer Türkiye’nin değil, Türkiye’yi ve Yunanistan’ı birbirine düşürüp iki tarafı da hizaya getiren ABD emperyalizminin zaferi.

Filistin gazı Filistinlilere, Kıbrıs Kıbrıslılara

Siyonist çete lideri Netanyahu bile alay ediyor Erdoğan’la: “Eskiden her üç saatte bir bana Hitler derdi. Şimdi altı saatte bir diyor ama, ticaretimiz arttı, ilişkilerimiz gelişti” diyor. Erdoğan’ın derdinin İsrail’in Filistin halkından çaldığı gazı

Türkiye üzerinden geçecek boru hatlarıyla pazarlamak olduğunu Netanyahu da gayet iyi biliyor ve kendi meşrebince göz kırpmıyor. ABD’ye ve İsrail’e karşı ettiği büyük büyük lafları yutup, emperyalizmin ve Siyonizmin eksenine oturanları, sınırlarını KKTC Cumhurbaşkanı Mustafa Akıncı’dan çıkarırken ve yine Kuzey Kıbrıs halkına had bildirirken görüyoruz. Filistin gazını Filistinlilere yar etmeyen İsrail ile Kıbrıs’ı Kıbrıslılara bırakmamakta ısrar eden Türkiye, İsrail’in gasp ettiği gazı çok daha ucuz taşıyacak olan Ceyhan boru hattında buluşuyor.

Halk sahaya inmeli

Türkiye’nin askerleriyle ve donanmasıyla sahaya inmesinin sonucu belli. Bizim çağrımız ise Türkiye’nin emekçi halkının, emperyalist zincirleri kırmak, Türkiye’yi NATO’dan çıkarmak, emperyalist üsleri kapatmak ve İsrail’le ilişkileri kesmek üzere sahaya inmesi!

TKF'nin 100. Yılı (2) Mustafa Suphi: "Fırkamız bütün şarkta inkılâbın bayraktarı olacaktır"

Bu yıl Türkiye'nin ilk devrimci işçi partisinin, proletarya enternasyonalizminin bu topraklardaki ilk temsilcisinin kuruluşunun 100. yıldönümü. 10-16 Eylül 1920 günleri arasında, o yılın bahar aylarında bir Sovyet ülkesi haline gelmiş olan Azerbaycan'ın başkenti Bakû'de toplanan Birinci Kongresi'nin sonucunda Türkiye Komünist Fırkası (o dönemin terminolojisinde Parti yerine Fırka kullanılır) kuruluyordu. *Gerçek* gazetesi, Ocak sayısında Devrimci İşçi Partisi'nin (DİP) 2020'yi TKF yılı olarak kutlayacağını duyurmuştu. Orada TKF'nin neden DİP'in atası olduğunu ve DİP'in neden TKF'nin gerçek mirasçısı olduğunu izah etmiştik. Bu ikinci yazımızda, bir belge yayınlıyoruz.

Türkiye komünist hareketinin ilk adımlarını attığı andan itibaren önderi konumunu kazanan ve TKF'nin kuruluşunda parti başkanı seçilen Mustafa Suphi'nin kısa biyografisini Ocak ayında vermiştik. Aşağıda bu tarihi önderimizin TKF Birinci Kongresi'ni açış konuşmasını yayınlıyoruz. Parantez içindeki bölümler Birinci Kongre'nin belgelerini yayınlayan Tüstav'ın (Türkiye Sosyal Tarih Araştırma Vakfı) kongre tutanaklarından aktardığı notlardır. Köşeli parantezler ise *Gerçek* gazetesi tarafından genç kuşakların artık sık kullanılmayan deyimleri anlayabilmesi için yerleştirilmiştir.

Türkiye İştirakiyun [Komünist] Teşkilâtı'nın birinci kongresini açmakla kendimizi bahtiyar add ediyoruz. (Sürekli alkışlar, mızık Enternasyonal'i çalar)

Arkadaşlar, bir zamanlar bir hayal halinde telâkki [kabil] olunan komünizm, bugün, Rusya'da meydana getirdiği hayat ile, kurduğu yeni şekli-hükümetle, Kızıl Ordusu ile amele, rençber ahali içerisinde kuvvetlendirdiği teşkilâtıyla şarkın ve bütün dünyanın mazlum millet ve sınıflarına pek büyük ümit veriyor. Son aylar zarfında, bize görünen iki büyük manzara [s.4] bu ümitlerin ne kadar esaslı olduğunu gösteriyor. Bu manzaralardan biri, Üçüncü Enternasyonal'in ikinci kongresidir ki orada şark ile garbin muhtelif mahallerinden gelmiş 37 millete mensup amele ve rençber vekilleri içtimâ etmişti [toplantı]. Bu içtimâ proletarya hareketlerinin yeryüzünde ne derece kuvvetli olduğunu gösteren aşikâr ve maddî bir delildir. Diğer taraftan, içtimâmı henüz bitiren Beynelmîlel Şark Kongresinde şarkın muhtelif milletvekilleri, Hindliler, Cavalılar, İranlılar, Türkistanlılar, Buharalılar, Dağıstanlılar, Kırımîliler, Türkiyeliler ile Gürcistan ve Ermenistan maz-

lum milletleri tarafından gönderilen binlerce vekiller bir yerde toplanarak aynı hedefe doğru amel ve iradelerini ilân etmiş olmakla Avrupa cihangirlerine karşı azim ve maksatlarını anlatmış oldular. Üçüncü Enternasyonal'in kongresi son celsesini kapatırken, Rusya'nın muzaffer Kızıl Ordusu'nu dünya proletaryasının ve şark mazlum milletlerinin hâdim ve müdafii [hizmetinde ve savunucusu] bir ordu olarak ilân etmiştir. (Şiddetli alkışlar)

Bakû'da toplanan Beynelmîlel Şark Kongresi de Avrupa ve Amerika'nın zâlim ve hunhar emperyalizmine karşı mukaddes mübareze [kutsal savaş] ilân etti. (Şiddetli alkışlar) İşte bu iki misâl karşısında bolşevizmin yeryüzündeki içtimâî [sosyal] inkılâba nasıl esaslı bir istinatgâh [dayanak] olduğu meydana çıkıyor. Türkiye'deki son vak'aları tetkik etseniz, gelen arkadaşları dinleseniz, fırkamıza gönderilen mektupları görseniz, memleketimizin son ümidinin bolşevizmde olduğu kanaatini anlarsınız. Arkadaşlar, Rusya inkılâbı kebirî [büyük devrimi] son üç sene zarfında icazkâr [kısa ifadelerle çok şey anlatan] numuneler görmüştü. Hiç kimsenin ümit etmediği halde Rusya proletaryası evvelâ bir inkılâp ordusu

vücuda getirdi ki cihanı hayran bıraktı. İşte bu inkılâp şimdi demir ellerini şarka uzatıyor. Şark siyaseti Üçüncü Beynelmîlel'in ruznamesinde [gündeminde] birinci maddeyi [s.5] teşkil ediyor. Bu meselede en ziyade alâkadar olanlar şüphesiz bizleriz. Biz Türk komünistleri bu hareketin kıymetini bilmeli, tarihin kaydedeceği bu fırsatı iyi takdir etmeliyiz. Biz de kendi memleketimizde Avrupa emperyalizminin ve harcı ve dahilî düşmanların haddini bildirmeliyiz. Bütün bu arzularımızı tasavvur ve temenniden hakikat haline koyacak, bu kongredir. Türkiye komünist kongresi Rusya'dan uzanan bu demir elleri tutabilecek kuvvetler yetiştirecek ve fırkamız yalnız Türkiye'de değil, bütün şarkta inkılâbın alemdarı [bayraktarı] olacaktır. (Alkışlar) Onun için, Yaşasın Türkiye Komünist Fırkası! (Alkışlar) Yaşasın bütün komünist fırkalarını har-i aguşunda [kucakında] toplayan Üçüncü Enternasyonal! (Alkışlar ve marş) Yaşasın şarkta birinci inkılâp ocağı kuran Azerbaycan Şûrâ Cumhuriyeti! (Alkışlar ve marş)

Levent Dölek

Ricat ve teslimiyet arasındaki fark

Son dönemde KESK'e bağlı sendikaların şube kongreleri yapıldı ve neredeyse hepsinde ortak tema bu baskı koşullarının karşısındaki geri çekilişin kaçınılmaz olmasıydı. Son yıllarda KESK bünyesinde yaşanan atalet ve her türlü geri gidiş bu şekilde izah edildi. Yapılacak başka bir şey yoktu. Baskı koşulları altında ricat etmek yani geri çekilmek elbette ki mümkündür. Hatta gereklidir de. Ancak ricat ile teslim olmak arasında büyük bir fark vardır.

Savaşta kaçınabilmek için savaşmak şarttır. Savaş konusunda neredeyse evrensel bir yol gösterici olan Lenin'in de zaman zaman referans olarak başvurduğu Clausewitz, ricatın gereklerini şöyle ifade ediyor: "hal ve şartların gerektirdiğinden bir adım daha geri gitmemelidir; fakat moral güçler arasındaki oranı olası en yararlı noktada tutabilmek için yavaş, daima direniş gösteren bir geri çekilme, düşmana çetin ve cesur bir şekilde karşı koyma esastır. ... İlk hareket olabildiğince küçük olmalı ve genellikle düşmanın kovalamasına izin vermeyen bir başlangıç, bir esas olmalıdır. Bu başlangıç kovalayan düşmanla kanlı muharebeler yapılmadan sağlanamaz, fakat fedakarlığa değer. Bu başlangıç yapılmadan kısa sürede başarısızlığa uğrayacak hızlı bir harekete geçilecek olursa, artçı muharebelerinde verilecek kayıplardan daha çok döküntü verilir; ayrıca zaten azalmış olan cesaret de kaybedilir."

Burada ifade ettiğimiz genel anlamıyla ricat kavramı askeri biçimlerle yürütülmeyen her zaman kanlı olmayan ve düşman ordular yerine sınıf güçleri arasında türlü şekillerde verilen siyasi ve toplumsal mücadeleler için de kullanılabilir. KESK'e bağlı şube kongrelerine bakıyoruz, yönetim kurulları bu dönemi sütre gerisindeki bir bekleyişle ve sadece dayanışma ile sınırlı bir faaliyetle geçirmiş olmalarını baskı ortamının kaçınılmaz bir sonucu olarak sunuyorlar. Halbuki tam tersine ricat döneminde hareketin önünde görev ve sorumluluk alanların kat kat fazla enerji harcamaları ve bekleyiş ne demek, eskisinden çok daha fazla iradeli ve hamleli olmaları gerekirdi.

Kendi alanımız olduğu için üniversitelerden gidelim. Dirençli bir ricatın örneklerini İstanbul Üniversitesi'ndeki ve Ankara Üniversitesi'ndeki ihraçların ardından kısmen görebildik. İnsanlar atılıyor, cübbeler yerlerde çiğneniyor ama "kahrolsun istibdad yaşasın hürriyet" sloganı ile moral güç korunuyordu. Marmara ihraçlarının ardından Göztepe'de yapılan eylemde faşist saldırıya dahi püskürten bir direnç vardı. ODTÜ bir mevzi olarak öğrencisi ile sendikasıyla ayaktaydı. Ricat perspektifiyle sendika bu direnç ve moral seviyesinin koruyacak bir mevzilenmeye gidebilirdi. Böylece koşullar uygun olduğunda yeniden ileri atılmak mümkün olurdu. Fakat örneğin birkaç ay sonra İstanbul Üniversitesi'nin bölünme sürecinde hareket yükseldiğinde sendikaların ortada görünmemesi nasıl izah edilebilir? Yine son dönemde baskı koşulları aynen devam etmesine rağmen İ.Ü. ve İTÜ'de yaşanan kitlesel yemekhane, kantin eylemlerine karşı kayıtsızlığın nedeni nedir? Bu kayıtsızlık içinde sokakta konuşmanın yerini sosyal medya, taleplerin yerini konjonktürün değişmesi beklentisi almıştır. İşte burada ricat ile teslimiyet arasındaki farkı görüyoruz.

KESK'in şubelerden konfederasyona kadar son dönemini bu bakış açısıyla değerlendirmesi gerekli. Bu eleştiri ve özeleştiri vazifesi kongre delegelerine değil tüm kamu emekçilerine düşüyor. Zira teslimiyetin şu ya da bu ölçüde parçası olmuş olan sendika içi hakim siyasetlerin makul bir pazarlığın ardından "bu kadar baskı altında yapacak bir şey yoktu" açıklamasında birleşeceğini görüyoruz. Oysa istibdada karşı hürriyetin zaferinde kamu emekçilerinin bir rolü olacaksa ricattan teslimiyete dönüşen sürecin bilançosunun ve derslerinin çıkarılması gerekiyor.

Devrimci Marksizm'in 41.sayısı çıkıyor!

Devrimci Marksizm dergisinin yeni sayısı, Türkiye'de sınıf mücadelesinin son dönemdeki en önemli boy ölçüşmesi olan MESS sözleşmesi konusunda Levent Dölek'in kapsamlı bir analizi ile açılıyor. Sayının ana dosyasında ise bundan 100 yıl önce, Ekim devriminin yarattığı ivme sonucunda dünyada yaşanan büyük altüst oluşun Türkiye topraklarındaki yansımaları ele alınıyor.

Bu yansımalar arasında en önemlilerinden biri Türkiye Komünist Fırkası'nın kurulmasıdır. Bu vesileyle derginin kapağında yayınlanan fotoğraf, Türkiye Komünist Fırkası'nın tarihi önderi Mustafa Suphi'nin bugüne kadar gün yüzünü görmemiş bir fotoğrafı. Ayrıca derginin içinde de Mustafa Suphi hakkında ilk defa yayımlanmakta olan bir belge ile o dönemde Türkiye'de

komünist faaliyet gösteren bir dizi insanın fotoğrafları yer alıyor.

Dosyada önce Sungur Savran Türkiye'nin o dönemine damga vuran Milli Mücadele'deki burjuva güçleri Marksist bir gözle ele alıyor. Bu yazıyı Burak Sayım'ın emperyalist işgal altındaki Mütareke İstanbulu'nda komünizmin dünya partisi Komintern'in yürüttüğü faaliyetler konusunda ilk elden araştırmaya dayanan yazısı izliyor. Dosyanın diğer iki yazısı ise Türkiye Komünist Fırkası'na (TKF) ayrılmış durumda. Sungur Savran TKF'nin Türkiye'nin 20. yüzyıldaki tek gerçek Bolşevik Partisi olduğunu anlatırken dosyanın son yazısı ise TKF'nin tarihi önderi Mustafa Suphi'nin çeşitli konulardaki yazı ve konuşmalarından oluşuyor.

Dosya dışında, Alper Öztas son yıllarda Marksist felsefe alanında çok popüler bir isim haline gelmiş olan Bertell Ollman'ın diyalektik anlayışını eleştiriyor. Kitap değerlendirmesi bölümünde ise Özgür Öztürk Macaristan'ın önemli Marksist teorisyeni Támas Krausz'un Türkçe'ye yeni çevrilmiş olan Lenin değerlendirmesini inceliyor. Özdeniz Pektaş ise Marx'ın Amerikan İç Savaşı'na (1861-1865) ilişkin yazılarını bir araya getiren bir kitap vesilesiyle ABD'de köleliğin ilgasının kapitalizmde özgür olmayan emeğin yerine ilişkin anlamını deşiyor.

Devrimci Marksizm, her zamanki gibi bu sefer de sınıf mücadelesinin en önemli meselelerine ve en yakıcı boyutlarına Marksist teorinin ışığını yansıtıyor.

Afrika

Cezayir devrimi birinci yılını doldurdu!

Arap devriminin iniş çıkışlı gelişmesi içinde Cezayir devrimi, en ısrarlısı görünüyor. Sudan devrimi Ömer el Beşir'i devirdi, ama onun yamakları ile ortak yönetilen bir Egemenlik Konseyi'nin ötesine geçemedi. Irak devrimi Süleymani suikastının yarattığı İran-ABD geriliminin, buna hiç hazırlıklı olmayan devrim kampının başına bomba gibi düşmesiyle soluğunu bir ölçüde yitirmiş görünüyor. Lübnan, önderlik-sizliği içinde "yeni hükümete şans verelim" eğiliminin yarattığı engellerle boğuşuyor.

Oysa Cezayir, devrimin birinci yıldönümünde hâlâ diri, hâlâ kararlı, hâlâ dosta düşmana gücünü hissettiriyor. Bir yılın bilançosunu herkes başka türlü yapıyor tabii.

Düzenin Aralık ayında seçtiği Cumhurbaşkanı Tebbun bu vesileyle iki şey yaptı: Birincisi, Hirak'ın (hareketin adı) yıldönümü olan 22 Şubat'ı ulusal bayram olarak ilan etti. Ama kurnazca saptırarak: Demokrasi ve halkla ordu arasında kucaklaşma bayramı gibi bir şey! Halk meydanlarda "Kulna el issaba truh, ya hna ya ntuma" (çete gidecek dedik, ya biz, ya siz!) sloganını haykırıyor, çetenin temsilcisi "hem siz hem biz" demiş oluyor, yetmiyor, bir de halkla "kucaklaşıyor"!

Tebbun'un ikinci yaptığı, bir bilanço oldu. Ona göre Hirak bir ayağı çukurda eski cumhurbaşkanı Buteflika'yı devirdi, onun rejiminin "ulusal ekonomiyi mahveden" iş adamlarının hapse atılmasını sağla-

dı, demek ki her şey hallolmuş oluyor. Ha, geriye bir "ayrıntı" kalıyor, o da "bu sevgili memleketin yönetim tarzını değiştirmek". Beyefendi bütün meselenin burada düğümlendiğini anlayamamış. Halk başından beri diyor ki, "siz gidin, biz yeni yönetim tarzına sızız karar vereceğiz". O ise hâlâ halk ile orduyu kucaklaştıracak!

İşte Cezayir devrimi bu merkezi sorunu hâlâ çözmemiş değil. Halk, Hirak'ın yıldönümünün bir gün öncesinde, 21 Şubat Cuma günü 53. defa muazzam kalabalık ve canlı biçimde sokaklara döküldü. Başkent Cezayir'de, Oran'da, Konstantin'de, ama aynı zamanda ezilen ulus Berberilerin ya da aynı anlamda Amaziglerin

memleketinde. (Yukarıdaki fotoğraf bir Berberi kentindeki eylemi gösteriyor.) Devrimin halkı nasıl sıçramalarla ilerlettiğinin çarpıcı örneğini başkent Cezayir'de atılan slogan gösteriyor: "Kazbah Bâbü'l-vâd Berberidir!" Düne kadar Arap üstünlüğünü savundurdu bu halk. Her kent Arap'tı! Şimdi her milletten, memlekettten, dilden

emekçiyi birleştiriyor! Başkentte 53. Cuma'da Cezayir bayrağının yanı sıra devletin hâlâ "suç unsuru" gibi gördüğü Berberi bayrağı da sallanıyordu. Bir de Filistin bayrağı, "Şehit Filistin'in bayrağı. Nice yıllara Cezayir devrimi! Yeni yılda kendine bir önderlik inşa etmeni diliyoruz. Zaferin için, zafirimiz için!

Avrupa

Yunanistan'da işçiler sosyal güvenlik ve emeklilik haklarını savunmak için genel grev örgütledi

Yunanistan'da geçtiğimiz yıl Temmuz ayında düzenlenen erken seçimleri sağcı Yeni Demokrasi Partisi'nin kazanmasının ardından kurulan Miçotakis hükümeti, göreve gelir gelmez temel hak ve özgürlüklere yönelik saldırılar ve göçmen karşıtı politikalarla öne çıktı. Derin bir ekonomik krizin içinden geçmekte olan Yunanistan'da faturayı işçi ve emekçilere daha da ağır bir şekilde ödetmeyi amaçlayan saldırı yasaları için kolları sıvadı. Son olarak işçi sınıfının sosyal güvenlik ve emeklilik haklarına saldırıyı içeren bir yasa tasarısını parlamento gündemine getirmesiyle birlikte, Fransa'da benzer saldırılarla karşı karşıya olan sınıf kardeşleri gibi, Yunanistan işçi sınıfı da haklarını grevle savunmak için sahneye çıktı. Halk, Miçotakis

hükümeti döneminde ülke çapındaki ilk büyük eylemi örgütledi. Hükümetin hazırladığı tasarı, emeklilik için prim ödeme süresini 40 yıla çıkarıyor. Düşünün, bizde şu an prim ödeme süresi 7.200 gün, yani 20 yıl. Sonrasında emekli olabilmek için yaş beklemek gerekiyor. Anlaşılan Miçotakis hükümeti, EYT gündemi hiç olmasın diye Yunanistan sermayesi için işi garantiye almak istiyor! Tasarı ayrıca, emekli aylığına toplamda 1.300 avroyu geçmeyecek şekilde üst sınır, doğum, hastalık, ölüm ödeneklerinde kısıtlamalar, sosyal güvenlik ve emeklilik sisteminin özel sektöre ve fonlara devri gibi maddeler içeriyor.

Bu saldırı planına karşı 18 Şubat'ta Kamu Çalışanları Ulusal Federasyonu'nun (ADEDY) ve Yu-

nanistan Komünist Partisi (KKE) önderliğindeki sendikacıların örgütü PAME'nin çağrısı ile bir genel grev örgütledi. Özel sektör çalışanlarının bağlı olduğu, PASOK ve Syriza etkisi altındaki, sendikal bürokrasinin hakim olduğu Genel İşçi Sendikaları Konfederasyonu (GSEE) ise greve destek vermedi. Bu nedenle kamuda çalışan işçi ve emekçilerin ağırlıkta olduğu grev boyunca otobüs, tramvay, metro hatları çalışmadı, gemi seferleri yapılmadı. Hastanelerde acil sağlık hizmeti dışında hizmet verilmedi. Vergi dairelerinden belediyelere, bakanlık binalarından limanlara kadar grev birçok yerde etkili oldu. Yunanistan'da bir gün boyunca hayat neredeyse tümüyle durdu. Grev boyunca çeşitli kentlerde düzenlenen eylemlerin

merkezi konumundaki Atina'da işçiler, Sindagma Meydanı'na, meclis binasının önüne yürüdüler. Devrimci İşçi Partisi'nin Yunanistan'daki kardeş partisi EEK de (İşçilerin Devrimci Partisi) eylemlerde yerini aldı. ADEDY'nin çağrısı ile örgütlenen grevde işçilerin talepleri, tasarrufların geri çekilmesi, tüm emekli sandıklarının devlet güvencesi altına alınması, daha önce sosyal güvenlik ve emeklilik alanında yapılan kesintilerin kaldırılması, emeklilerin ve çalışanların bayram dönemlerinde

aldıkları, 13. ve 14. maaş olarak bilinen iki maaş ikramiye sisteminin tekrar uygulanması yönünde. Yunanistan işçi sınıfı, ekonomik krizin derinleşmesi ile birlikte 2008 yılından beri ülkeyi defalarca genel grevlerle sarstı. AB'nin kemer sıkma paketlerine karşı ülke, büyük mücadelelere sahne oldu. Şimdi tekrar, henüz bütün bölükleriyle olmasa da bir kez daha işçi sınıfı mücadeleye giriyor. Sağcı, gerici Miçotakis hükümetinin işi hiç de kolay olmayacaktır.

Asya

Hindutva faşizmi yeni bir katliama girişti!

Güney Asya'nın dev ülkesi, dünyanın nüfus bakımından Çin'den sonra en büyük toplumu Hindistan'da Aralık ayından beri yaşanan sarsıntı, yeni bir doruğa erişti. Ülkenin başkenti Yeni Delhi'nin kuzeydoğusundaki varoşlarda üç gün boyunca süren çatışmalarda, bu satırlar yazılırken verilen son sayıya göre, 34 insan ölmüş, en az 330 kişi de yaralanmış bulunuyor. Olaylar, anlamlı biçimde, Trump'ın Hindistan'ı gösterişli bir tarzda ziyaret etmesiyle aynı günlere rastladı.

Yeni Delhi'nin birçok varoşunda yaşanan olaylar, basının bir kısmı tarafından Hindularla Müslümanlar arasında karşılıklı çatışmalar olarak sunulsa da, inandırıcı kaynaklar aslında yaşananın Hinduların ırkçı Hindutva milliyetçiliğinin saldırganlığının sonucu olduğunu belirtiyor. Bilindiği gibi, Hindistan'da 2015 ve

2019 seçimlerini kazanmış olan Başbakan Narendra Modi'nin partisi BJP, koyu Hindutva milliyetçisi bir parti. İlk dönemini bu konuda nispeten sessiz geçiren Modi, geçen yıl yeniden seçileli beri, üst üste ırkçı politikalar uyguladı.

Aralık ayında kabul edilen CAA (Vatandaşlık Yasası Değişikliği) ile Hindistan'ın komşusu ülkelere dini baskı dolayısıyla ülkeye başvuran sığınmacılar arasında ayırım yapılıyor. İslam dışındaki bütün dinlere mensup sığınmacılara mülteci statüsü verilecek. Müslümanlar baskı görüyor olsa bile onlara hiçbir hak yok. Bu elbette laik ve bütün dinlere eşit mesafede duran bir rejimi olagelmış Hindistan'da, Müslümanların ikinci sınıf vatandaş haline düşürülmesi dinamiğini harekete geçirecek bir önlem. Bunun üzerine bir de "ulusal nüfus kütüğü" uygulaması gündeme getirildi. Birçok

yoksul Müslüman bunun için gerekli resmi evrakı sunacak durumda değil. Bu insanların vatandaşlık haklarını yitireceğine kesin gözüyle bakılıyor.

Devletin bu hoyrat tavrı Hindutva milliyetçilerini de kıskırtmış bulunuyor. BJP'nin dev bir milis gücü var. RSS adını taşıyan bu hareket Hindu ve Müslüman toplumları arasında şiddeti kıskırtıyor, Hindular için kutsal olan ineğin etini yedi diye veya başka nedenlerle Müslümanlara sık sık saldırıyor, onları linç ediyor, katlediyor. Bu son olayların da büyük ölçüde aynı şekilde yaşandığı anlaşılıyor. Modi'nin polisi günlerce elini kolunu bağlayıp olayları izlemekle yetindi. Ancak dördüncü günde, 34 kişi hayatını yitirdikten sonra müdahaleye kalkıştı. Bundan önce 5 Ocak tarihinde Hindistan'ın en ilerici eğitim kurumlarından Jawaharlal Nehru

Üniversitesi de Hindutva çetelerinin ağır saldırısına uğramış, birçok görevli ve öğrenci kanlar içinde kalmıştı. Bu olaylar, 1992'de ve 2002'de yapılan Hindu saldırılarının devamı olarak görülmeli. O saldırılarda binlerce Müslüman hayatını yitirmişti.

Modi geçen yaz aylarında da nüfusu Müslüman olan tartışmalı bölge Jammu ve Keşmir'in özerk statüsünü kaldırmış ve aylar boyu sokağa çıkma

ve internet yasağı uygulamıştı.

Hindistan, Sovyetler Birliği mevcutken onunla yakın bir müttefikti. Ama son yıllarda, özellikle Obama ve Trump dönemlerinde ABD'nin Çin'i kuşatma politikası ABD-Hindistan yakınlaşmasını getirdi. Trump son ziyaretinde Modi'ye kapsamlı bir serbest ticaret anlaşması önerisi götürmüştü bulunuyor. Tencere yuvarlandı, kapağını buldu.

İTÜ öğrencileri ekmek ve hürriyet için mücadele ediyorlar

İstanbul Teknik Üniversitesi'nde öğrencilerin özel işletmelere karşı başlattığı boykot ikinci dönemde kaldığı yerden devam ediyor. Öğrencilerin iki ana talebi bulunuyor. Birincisi, üniversiteye bağlı öğrenci kantini açılması, ikincisi yönetimin ve özel güvenlik biriminin öğrencilere yönelik baskı politikalarından vazgeçmesi. Bu iki talep birbirine kopmaz bir şekilde bağlıdır. İTÜ öğrencisi beslenme hakkını da okulda hürriyeti de mücadele ederek bileğinin gücüyle kazanacaktır.

İTÜ yönetiminin tek derdi öğrencinin birliğini bozmak!

İTÜ yönetimi sürecin başından beri öğrencilerin birliğini bozmak için elinden geleni yapıyor. Bir çay kazanına özel güvenlik görevlilerinin toplanarak saldırmalarının, boykota katılan öğrenciler hakkında soruşturma açılmasının, sözlü savunmalar dahi alınmadan uzaklaştırma kararları verilmesinin, üstelik bu kararların ara tatilde alınmış olmasına rağmen öğrencilere ikinci yarıyılın hemen başında tebliğ edilmesinin tek bir açıklaması olabilir:

İTÜ yönetimi öğrencilere “ne yaparsanız yapın, ne isterseniz isteyin, benim kontrolüm dışında bir araya gelemezsiniz!” demektedir.

İTÜ’de son 4 yılda okul yönetimi onlarca öğrenciye uzaklaştırma kararı vermiş, bu kararların tamamı mahkemelerde bozulmuş, İTÜ bu haksız soruşturmalardan dolayı defalarca tazminat ödemek zorunda kalmıştır. İTÜ yönetimi mahkeme sürecinin sonunda ödeyeceği tazminatı öğrencilerin birliğini engellemenin fiyatı olarak göyerek, hukuksuz olduğunu bile uzaklaştırma kararlarını almaktadır.

Davalar mahkemede, hürriyet mücadelesiyle kazanılır!

İçinden geçtiğimiz boykot sürecinde de uzaklaştırma alan arkadaşlarımız mahkemelerde yürütmeyi durdurma kararlarını alarak okula geri döndüler, davalarını da mutlaka kazanacaklar. Ancak mahkemelerde kazanmak yetmez, İTÜ yönetiminin bu baskı politikalarına karşı; kampüslerimizde bir araya gelme, taleplerimizi dile getirme, eylem yapma

hürriyetimizi de kazanmalıyız. Söz konusu öğrencinin birliğini bozmak olunca her yolu deneyen üniversite yönetimine karşı bu mücadeleyi kazanmanın tek yolu ise birliğimizdir. Bu birliktir ki 2014’te, Soma’da yaşanan büyük işçi katliamından sonra, İTÜ – Soma Holding işbirliğine karşı Maden Fakültesini işgal etmiş, üç günlük işgalin sonunda taleplerini kabul ettirmiş ve eyleme katılan hiçbir öğrenci hakkında soruşturma açılmamasını sağlamıştır. Bu birliktir ki, boykot mücadelesinin ilk günlerinde özel güvenlik görevlilerinin boykot masasına yaptığı saldırının

karşısında durmuş, özel güvenlik görevlilerini kovmuş ve merkezi derslik binasında boykot masası açma hakkını söke söke almıştır.

Bugün açtığımız boykot masası, mahkeme kararıyla değil öğrencilerin bileklerinin kuvvetiyle açılmaktadır. Bu İTÜ öğrencisi için bir kazanımdır ancak taleplerimizin gerçekleşmesi için mücadele büyüme zorundadır. Hak verilmez alınır, hakkımız İTÜ yönetimi tarafından verilmeyecek, öğrenciler tarafından aynı Maden Fakültesi işgalinde olduğu gibi söke söke alınacaktır!

Stajyerler olarak işçilerden öğrenmenin vakti geldi

Merhaba, ben hukuk fakültesinden mezun olmuş, zorunlu stajını yapmakta olan bir stajyer avukatım. Her meslek grubunun staj eğitiminde olduğu gibi bizde de staj kelimesinin karşılığı aslında sömürü. Avukat olabilmek için, hukuk fakültesini bitirmek yeterli değil. Bu eğitimin üstüne baroya başvuru yapıp 6 ayı adliyede, 6 ayı avukatın yanında olmak üzere bir yıl staj yapmak gerekiyor. Stajın nasıl yapılacağını açık bir şekilde anlatan kanunun ise aslında uygulamada bir geçerliliği yok. Avukatlar için stajyer demek güncel hukuk bilgisine sahip, yorulmaksızın 24 saat çalışabilecek emek gücü anlamına geliyor sadece.

Bir yıllık stajın ilk 6 ayında mahkemelerin işleyişini öğrenmek için mahkemelerde çalışmamız gerekirken, hakimler ve savcılar biz stajyerleri zaman kaybı olarak gördükleri için sadece imza atmaya gidiyoruz. Üstelik adliye stajının gerçekte hiçbir karşılığı olmadığını herkesin bilmesine rağmen patronlaşmış avukatları köle çalıştırma hakkından mahrum etmemek için ne barolar ne de bakanlık bir çözüm arayışına giriyor. Stajın nasıl yapılacağını kanunda belirtildiğini söylemiştim. Kendine adalet terazisinde bir yer biçen avukatların aklına kanundaki tek bir madde geliyor. O da staj süresince stajyere sigorta yapılamayacağı ve ücret ödenmeyeceği maddesi. Staj yaparken yanında çalıştığımız avukat, bize sigorta yapıp maaş öderse stajımızın sonunda avukatlık ruhsatını alamıyoruz. Ya stajı bir daha yapmamız ya da yıllarca sürecek olan bir dava

açmamız gerekiyor. Staj döneminde emeğimizin karşılığı olan maaş ve sigorta yasağının kaldırılması gerekiyor artık!

Yanında çalıştığımız avukatlar biz stajyerlere tamamen keyfi olarak belirledikleri, harçlık adında bir para veriyorlar. Bu harçlık denen şey öyle az ki; adliye, ofis, karakol koşturmacasından harcadığımız yol masraflarına bile yetmiyor. Bu sebeple geçinebilmek için ek iş yapmak zorunda kalıyoruz. Resmi olarak çalışmadığımız için düzenli bir mesai saatimiz de yok. Gece gündüz demeden iş yetiştirmemiz isteniyor. İş derken yanlış anlaşılmasın, bu iş tanımını öyle geniş ki çalıştığımız ofisin temizliğinden tutun da yanarda çalıştığımız avukatın pazar alışverişine kadar akla gelebilecek her türlü angaryayı kapsıyor. Peki barolar bu konuda ne yapıyor dersiniz, sadece konuşuyorlar. Hukuk sisteminde savunma makamı olarak adlandırılan avukatların meslek odaları,

stajyer avukatların sorunları söz konusu olduğunda, avukatların, baroların ve Adalet Bakanlığının ne iş yaptığını unutuyorlar.

Tüm bu durumlar karşısında ekmek mücadelesine başlamış olan biz stajyer avukatların, seslerini çıkarmasının zamanı geldi. İleride ay sonunu getirebilmek ve emeğimizin karşılığını aldığımız maaşlarda iş bulabilmek için şimdiden hakkımızı aramaya başlamamız gerek. Hakkımızı arayabilmek için de bakanlıktan veya barolardan medet ummak yerine; yüzümüzü, her türlü hakkımızı, emeğimizin karşılığını direnerek, mücadele ederek, grev hakkını grev yaparak kazanan işçilere dönmeliyiz. Ek iş yapmadan ay sonunu getirebilmek, ofislerde ve adliyelerde insanca muamele görmek istiyorsak, mücadeleye şimdiden atılmalı, aynı dertleri paylaştığımız işçilerle, emekçilerle birlikte yürümeliyiz.

İzmir’den bir stajyer avukat

İntihara sürükleyen düzene karşı tek çözüm yolu mücadele!

İktidarın sözcüleri, içinde bulunduğumuz ekonomik krizi halı altına süpürmeye çalışsa da her geçen gün geçim sıkıntısı nedeniyle yaşamına son veren gençlerin ve emekçilerin sayısının artması memleketin gerçeklerini gözler önüne seriyor. Cizre’de işten çıkarılan ve intihara sürüklenen dört çocuk babası temizlik işçisinden, hayat pahalılığından dolayı yaşamına son veren İstanbul Üniversitesi (İÜ) öğrencisi Sibel Ünlü’ye, çocuklarının aç olduğunu söyleyip TBMM önünde intihar girişiminde bulunan emekçiden, son olarak geçim sıkıntısı yaşadığından dolayı hayatına son veren İÜ öğrencisi sıra arkadaşımız Hakan Taşdemir’e, derinleşen ekonomik kriz ve onun getirdiği hayat pahalılığı emekçilerin ve gençlerin canlarını almaya devam ediyor!

Artan intihar vakalarının gerçek faili kapitalizm!

Devletin kurumları, giderek artan intihar vakalarını, emekçileri ve gençleri her geçen gün daha da yoksullaştıran bu düzenden bağımsız, münferit olaylar gibi göstermeye çalışıyor. Öyle ki burjuva medyası bu intihar girişimlerinin birer toplumsal vaka olduğunu belirtenleri, ekonomik krizden kaynaklandığını söyleyenleri “ekonomik kriz algısı oluşturmakla”, “provokasyon yapmakla” suçluyor. Oysa emekçi halkın gerçeği gün gibi ortada: İşsizlik, ekonomik kriz, artan kiralılar, hayat pahalılığı, adalet-

siz vergiler... Bu tabloda gençliğin payına da gelecek kaygısı, umutsuzluk ve geçim sıkıntısı düşüyor! Sibel Ünlü’yi ve Hakan Taşdemir’i aramızdan alan, okurken borç içinde bırakan ve geçim sıkıntısına düşüren, işsizliğe ve hayat pahalılığına mahkûm eden kapitalizm, artan intihar vakalarının gerçek failidir! Bugün, bu gerçeğin üstünü örtmeye çalışarak bu düzenin beçliliğini yapanlar, sıra arkadaşlarımızın, emekçilerin ölümlerinden sorumludur!

Çözüm yolu örgütlenmekten, mücadele etmekten geçiyor!

Artan intiharları önlemek amacıyla TBMM’de bir süre önce intiharlara “sebeplere” siyanürün halka satışı yasaklanmıştı. Hükümetin bu dahiyane “önlem” daha fazla emekçinin ve öğrencinin intihara sürüklenmesine engel olmuyor. Çünkü siyanür değil, insanları geleceksizliğe mahkûm eden sömürü düzeni öldürüyor! İntiharları önlemek için bizzat bu sömürü düzenini ortadan kaldırmak gerekiyor. Bugün alınabilecek tek gerçekçi önlem ise bu düzene karşı örgütlenmek ve mücadele etmektir! DİP’li Öğrenciler olarak tüm gençleri, yalnızca bir avuç zengin yüzünü güldüren, sıra arkadaşlarımızı aramızdan alan, emekçileri ölüme sürükleyen bu düzene karşı ekmek ve hürriyet mücadelesini büyütme, örgütlenmeye çağırıyoruz!

EMEKÇİ KADINLAR EN ÖNE!

Emekçi kadınlar, kız kardeşlerimiz,

Hepimiz kendi hayat gailimizin peşinde her gün adeta bir yaşam mücadelesi içindeyiz. Daha çok çalışıp daha az kazanıyoruz. Hem işte hem evde çalışıp çifte mesai yapıyoruz. Emegimiz işyerinde para etmiyor, evde ise görünmez oluyor. İşsizlik, yoksulluk en çok bizi vuruyor. Evde, işyerinde, okulda, mahallede en yakınımızdaki erkekler tarafından ayrımcılığa, baskıya, şiddete maruz bırakılıyoruz. Hayat gailisi deyip geçtiğimiz şey aslında hepimiz için aynı. Çünkü yaşadığımız sorunların kaynağı ortak: Bir avuç asalak patronun zenginliğine zenginlik katmak üzerine kurulu sermaye düzeni; kapitalizm ve onunla iç içe geçen, hayatlarımızı baskı ve kontrol altında tutan erkek egemenliği; kapitalizm ve erkek egemenliğinin uygulayıcısı konumunda olan keyfi ve baskıcı yönetim yani istibdad rejimi...

Sermayenin zincirlerini kırmak için emekçi kadınlar en öne!

Sermaye krizin faturasını işten çıkarmalarla, zamlarla emekçi halka ödetmeye çalışıyor. Toplam tarım dışı işsizlik oranı yüzde 13,3, ama bu oran kadınlarda yüzde 20,6. Yani her 5 kadından 1'i işsiz. Genç kadınlar için ise tablo daha ağır: Yüzde 35,4! Yani 3 genç kadından en az 1'i işsiz! Emekçi kadınlar patronlar için sadece ucuz işgücü değil, aynı zamanda ilk gözden çıkarılacak kesim. İşsizlik yetmiyor, çarşı pazar da el yakıyor. Mutfaktaki yangın sönmüyor, yükünü yine en çok emekçi kadınlar çekiyor. Bu krizi biz yaratmadık, bedelini de biz ödemeyeceğiz! İşsizliği, yoksulluğu, esnek ve sendikasıız çalışmayı dayatan sermayenin zincirlerini kırmak için mücadeleyi yükseltelim!

Şiddetle, kadın cinayetleriyle yaşamımızı tehdit eden erkek egemenliğinin zincirlerini kırmak için emekçi kadınlar en öne!

Erkek egemen kapitalizm yalnızca kadınların yaşam koşullarını her gün biraz daha fazla ağırlaştırmakla kalmıyor, aynı zamanda kadınların hayatlarını da her gün daha fazla tehdit ediyor. Kadın cinayetleri nedeniyle kaybettiğimiz canların sayısı her yıl artıyor. 2019'da 474 kadın cinayeti yaşandı. Kadın cinayetlerinin artmasının sebebi, erkeklerin tek tek ruh durumundaki bozulmalar değil, erkek egemen kapitalizm ve istibdadın kadın düşmanı politikalarıdır. Devletin koruma talep eden kadınlar için gerekli tedbirleri almamasıdır. Kadına yönelik şiddet durumunda ağır ve caydırıcı cezalar uygulamak yerine, uzun süren davalarda kadın cinayetlerinin faileri için hafifletici sebepler bulmaya çalışan yargı sistemidir. İstibdadın, boşanmaları engellemek için kadınları yoksulluk ve şiddet kısılcığında bırakacak şekilde nafaka kısıtlamasını sürekli gündemde tutmasıdır. Tecavüz ettiği çocuk ile evlendiği takdirde failin cezasını erteleyen tecavüz yasasının bir türlü gündemden düşmemesidir. İstibdad rejiminin, fırsatını bulduğunda geçirmek üzere bu rezil yasayı kenarda bekletmesidir.

Emekçi kadınlar, kız kardeşlerimiz, Emine Bulut'un "Ölmek istemiyorum" sözleri hâlâ kulaklarımızda. Emine Bulut'un ardından, erkek egemenliği onlarca kız kardeşimizin daha yaşamını elinden aldı. Faillerden hesap sormak için, öz savunmanın şiddet anında şiddeti bertaraf etmek bakımından meşru bir hak olduğunu savunmak için, kadınları baskı ve kontrol altında tutan erkek egemenliğinin zincirlerini kırmak için mücadeleyi yükseltelim!

İstibdadın ve emperyalizmin zincirlerini kırmak için emekçi kadınlar en öne!

İstibdadın baskısını en çok kadınlar yaşıyor. Emperyalizmin savaşlarında en çok kadınlar bedel ödüyor. Bir kez daha toplum baskıcı bir yönetim altında ve emperyalizmin boyunduruğunda haksız savaşlara sürükleniyor. Ancak istibdada ve emperyalizme karşı mücadele tarihinde emekçi kadınlar hep en önde olmuştur. Bugün yine mücadele günüdür. Emekçi kadınlar, 100 yılı aşkın bir süre önce kız kardeşlerinin 8 Mart'ta, daha iyi bir yaşam talebiyle "Ekmek ve Gül" şiarıyla başlattıkları mücadeleyi bugün hürriyet mücadelesiyle birleştirmelidir. İstibdadın ve emperyalizmin zincirlerini kırmak için; ekmek, gül ve hürriyet mücadelesini yükseltelim!

Devrimci İşçi Partisi; sermayenin, emperyalizmin, istibdadın ve erkek egemenliğinin zincirlerini kırma, geleceği işçi sınıfı ile birlikte kurma mücadelesinde emekçi kadınları en önde mücadeleye çağırıyor!

Tüm dünyada kadınlar mücadele ediyor, mücadelelerde emekçi kadınlar öne çıkıyor!

Geride bıraktığımız yıl ekonomik krizin, savaşların, gericiliğin ve faşizmin yükselişinin karşısında devrimlere, halk isyanlarına, büyük mücadelelere sahne oldu. Tek tek ülkelerde yaşanan bu mücadeleler yanında farklı ülkelere yayılan bir şekilde erkek egemenliğine karşı kadın eylemlerinin rüzgârları esti. Kadınlar bir yandan, şiddete, ayrımcılığa, cinsiyetçiliğe karşı mücadeleyi birbirlerinden güç alarak yükseltirken diğer yandan da kendi ülkelerinde yaşanan mücadelelerde ön saflarda yer aldı.

2015 yılında "Tek bir kadın daha eksilmeyeceğiz" şiarıyla başlattıkları eylemler adım adım şiddete karşı kitlesel bir kadın mücadelesinin oluşmasını sağlamıştı. Cinayet failerinin beraat ettirilmesi üzerine bu mücadele, devletin sorumluluğunu öne çıkartan sloganlarla alevlendi. Arjantin'de kadın mücadelesinin bir diğer ana talebi kürtajın yasal bir hak haline gelmesi. Kadınların sağlıklı, güvenli koşullarda, ücretsiz kürtaj hakkı için mücadele, kitlesel toplantılarla, devasa eylemlerle her geçen gün daha da büyüyor. Son olarak 19 Şubat'ta onbinlerce kadın, ülkenin çeşitli meydanlarında ve Kilise, kürtajın yasal hale getirilmesine karşı parlamento üzerinde ciddi bir baskı oluşturduğu için çeşitli kentlerde kiliselerin önlerinde eylemler düzenledi.

Meksika

Meksika'da her gün ortalama 10 kadın cinayeti yaşanıyor. Her yıl yarım milyondan fazla cinsel suç işleniyor. Kadınların erkek egemenliğine karşı öfkesi

Irak

Irak, işsizliğe ve kamu hizmetlerinin eksikliğine karşı yükselen bir mücadelenin adım adım devrime dönüşmesine sahne oldu. Kadınların eylemlere katılmasının pek yaygın olmadığı bu ülkede, daha iyi yaşam koşulları için, Irak devriminin zafere ulaşması için kadınlar mücadeleye atıldı, devrimin barikatlarında çarpıştı. Irak devrimi Kasım Süleymani suikastının etkisiyle oluşan kamplaşma sonucu bugün büyük ölçüde soluğunu yitirmiş olsa da, Iraklı kadınlar açısından artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Arjantin

Arjantinli kadınların, 16 yaşındaki Lucia Perez'in öldürülmesinden sonra

her gün biraz daha büyüyor, bu öfke eylemlere yansıyor. Şubat ayında, önce 25 yaşındaki genç bir kadının erkek arkadaşı tarafından derisinin yüzülerek cesedinin parçalanması, bu cinayete ait fotoğrafların bir gazetede yayınlanması ve akabinde 7 yaşındaki bir kız çocuğunun okul çıkışı kaçırılıp katledilmesi ülkede bir infiale yol açtı. Kadınlar hem fotoğrafları yayınlayan gazeteyi hem de kadın cinayetlerine ciddi bir önlem almayan hükümeti hedef aldı. Ağustos ayında 17 yaşındaki bir genç kadının çok sayıda polisin cinsel saldırısına maruz kalmasının ardından yapılan eylemlerde kadınlar bir karakolu ateşe vermişti. Bu sefer de yargının kadın cinayetlerinin failerine gerekli cezaları vermediğini ileri sürerek Sonora eyaletindeki bir mahkeme binasını ateşe verdi.

Fransa

Kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri bütün dünyada kadınların yaşamını

elinden alıyor. Fransa'da ortalama her üç günde bir kadın cinayetinin yaşanması karşısında kadınlar büyük eylemler örgütleyerek meydanlara çıktı. Sadece erkek egemenliğine karşı değil, kapitalizme karşı mücadelede de kadınlar ön saflardaydı. Kadınlar sarı yelekleriyle başta Paris olmak üzere Fransa'nın sokaklarını doldurdu, "Macron istifa!" diye haykırdı. Macron'un reform adı altında emeklilik hakkına yönelik saldırısına karşı mücadelede yer alırken kendilerine tanınan ayrıcalıkları reddederek greve katılan Paris Operası'nda çalışan balerinlerin gösterileri gibi yaratıcı eylemlere de imza attı.

Iran

2017 sonlarında İran'da ekonomik krize karşı başlayan halk isyanları ülkenin dört bir yanına yayılana kadar devam etti. İranlı kadınlar da inişli çıkışlı devam eden bu mücadelenin ön saflarında yerlerini aldı. Kadınlar bu isyan sırasında sadece büyük kentlerde değil, her yerde kilit roller üstlenerek öne çıktı. Kadınlar İran'da

zorunlu başörtü yasasından kamusal alanın birçok yerinde yasaklı olmalarına kadar ayrımcılığa maruz kalıyor. Ama İranlı kadınlar bu baskılara ve özellikle zorunlu tesettüre karşı her gün daha fazla isyan ediyor. Baş örtüsü çıkarma eylemleri düzenliyor.

Şili

Halkın geçtiğimiz yıl ulaşım, sağlık, eğitim hakları için sokaklara döküldüğü Şili'de, bu mücadelenin ön saflarında yer alan kadınlar, isyanı bastırma için halka korku salmak isteyen devletin hedefi oldu. Bu mücadelenin içinde yer alan bir kadın sanatçı kaçırıldı, işkence gördü, katledildi ve cansız bedeni bir meydana asılı olarak bulundu. Erkek egemen kapitalizm bu sistemli saldırısı ile kadınlara tek bir mesaj vermek istiyordu: Evinize dönün! Şilili kadınlar hem isyanın parçası olmaktan geri durmadı hem de sözleriyle cinayetlerin, tecavüzlerin sorumlusunun devlet olduğuna işaret eden bir şarkı eşliğinde gerçekleştirdikleri danslı eylem neredeyse tüm dünyaya yayıldı.

